

Życzenia N. O. Prowincjała na Boże Narodzenie

Drodzy Bracia i Siostry,

wraz z całym Kościołem przygotowujemy się do celebracji liturgicznej Świąt Bożego Narodzenia. W Karmelu przeżywamy to wydarzenie w sposób bardzo intensywny. Tak za-

pewne było w początkach naszego Zakonu na Górze Karmel i tak było za życia NM Teresy i NO Jana, jak przekazała nam to historia i sami nasi Święci Rodzice.

Idąc za ich przykładem, możemy wyróżnić trzy poziomy przeżywania tego święta. Pierwszy to poziom duchowy, wewnętrzny, w głębi naszego osobistego zamku. Dokonuje się to np. poprzez modlitwę, adorację, *lectio divina* i medytację. Następnie jest świętowanie na poziomie różnych celebracji we wspólnocie, zwłaszcza w refektarzu i podczas rekreacji. Trzeci poziom natomiast, to świętowanie w wielkiej rodzinie, jaką jest Kościół, z osobami spoza naszej wspólnoty, z naszymi rodzinami, bliskimi, z tymi, których w tym czasie spotykamy.

Najważniejszym poziomem jest ten pierwszy. To on warunkuje owocność dwóch pozostałych. Dlatego życzę Wam, abyście znaleźli czas na wewnętrzne świętowanie Bożego Narodzenia. Mamy na to nie tylko pierwsze dwa dni Świąt, ale również Oktawę i cały okres bożonarodzeniowy. Niech to osobiste spotkanie z naszym Panem i Przyjacielem przelewa się później na Wasze wspólnoty, rodziny i cały Kościół.

Złączony w modlitwie i adoracji Wcielonego Słowa,

Warszawa, Boże Narodzenie AD 2024

o. Łukasz Kansy, prowincjał

Papież: szacunek dla ludzkiego życia postawą cywilizacji pokoju

01.01.2025

Szacunek dla ludzkiego życia, od poczęcia do naturalnej śmierci, to „fundamentalna podstawa budowania cywilizacji pokoju”. Mówił o tym papież Franciszek podczas Mszy św., jakiej przewodniczył w bazylice św. Piotra w Watykanie w uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki Maryi 2025.

Na początku nowego roku, którym Pan obdarza nasze życie, warto wznieść spojrzenie naszego serca na Maryję. Ona bowiem, będąc Matką, odsyła nas do naszej relacji z Synem: oddaje nas Jezusowi, mówi nam o Jezusie, prowadzi nas do Jezusa. W ten sposób Uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki Maryi zanurza nas ponownie w Misterium Bożego Narodzenia: Bóg stał się jednym z nas w łonie Maryi, a my, którzy otworzyliśmy Drzwi Święte, aby rozpocząć Jubileusz, przypominamy sobie dzisiaj, że „Bramą jest Maryja, przez którą na ten świat wszedł Chrystus” (Św. Ambroży, *List 42, 4: PL, VII*).

Św. Paweł Apostoł podsumowuje to Misterium stwierdzając, że „zesłał Bóg Syna swego, zrodzonego z niewiasty” (Ga 4, 4). Te słowa – „zrodzony z niewiasty” – rozbrzmiewają dziś w naszych sercach i przypominają nam, że Jezus, nasz Zbawiciel, *stał się ciałem i objawia się w słabości ciała*.

Zrodzony z niewiasty. To wyrażenie przenosi nas przede wszystkim z powrotem do Bożego Narodzenia: Słowo *stało się ciałem*. Apostoł Paweł precyzuje, że narodziło się z niewiasty, niemal czuje potrzebę przypomnienia nam, że Bóg stał się prawdziwie człowiekiem poprzez ludzkie łono. Istnieje pokusa, która urzeka dziś bardzo wielu ludzi, ale która może również uwieść wielu chrześcijan: wyobrazić sobie lub wytworzyć „abstrakcyjnego” Boga, związanego z mglistą ideą religijną, z jakąś przelotną dobrą emocją. On natomiast jest konkretny, jest człowiekiem: narodził się z niewiasty, ma oblicze i imię, i wzywa nas do relacji z Nim. Chrystus Jezus, nasz Zbawiciel, narodził się z niewiasty; ma ciało i krew; z Ojca zrodzony, ale przyjął ciało w łonie Maryi Dziewicy; przychodzi z wysokości nieba, ale zamieszkuje w głębinach ziemi; jest Synem Bożym, ale stał się Synem Człowieczym. On, będąc obrazem Boga Wszechmogącego, przyszedł w słabości; i chociaż był bez skazy, „Bóg dla nas grzechem uczynił Tego, który nie znał

grzechu” (2 Kor 5, 21). Narodził się z niewiasty i jest *jednym z nas*: Z tego właśnie powodu może nas zbawić.

Zrodzony z niewiasty. To wyrażenie mówi nam również o człowieczeństwie Chrystusa, żeby nam powiedzieć, że *objawia się On w słabości ciała*. Skoro zstąpił w łono niewiasty, rodząc się jak wszystkie stworzenia, oto objawia się w kruchości Dzieciątka. To dlatego pasterze, którzy poszli zobaczyć na własne oczy to, co zapowiedział im Anioł, nie znaleźli nadzwyczajnych znaków ani wielkich objawień, lecz „znaleźli Maryję, Józefa oraz leżące w żłobie Niemowlę” (Łk 2, 16). Znaleźli bezbronne, kruche niemowlę, potrzebujące opieki matki, otulenia i mleka, pieszczot i miłości. Ludwik Maria Grignion de Montfort mówi, że Mądrość Boża „choć mogła, nie chciała oddać się ludziom wprost, lecz przez Najświętszą Diewicę. Jezus nie chciał przyjść na świat w wieku dojrzałym, bez zależności od kogokolwiek, lecz jako biedne dzieciątko, zależne od starań i opieki Matki Najświętszej” (*Traktat o prawdziwym nabożeństwie do Najświętszej Maryi Panny*, 139). I tak, w całym życiu Jezusa możemy dostrzec ten wybór Boga, wybór małości i ukrycia. Nigdy nie ulegnie On pokusie boskiej mocy, aby czynić wielkie znaki i narzucać się innym, jak sugerował Mu szatan, ale objawi Bożą miłość w pięknie swojego człowieczeństwa, zamieszkując pośród nas, dzieląc zwykłe życie składające się z pracy i marzeń, okazując współczucie dla cierpień ciała i ducha, otwierając oczy niewidomym i dodając otuchy zagubionym w sercu. Współczucie. Trzema postawami Boga są miłosierdzie, bliskość i współczucie. Bóg staje się bliski, miłosierny i współczujący. Nie zapominajmy o tym. Jezus poprzez swoje kruche człowieczeństwo ukazuje nam Boga, który troszczy się o tych, którzy są słabi.

Siostry i bracia, pięknie pomyśleć, że Maryja, dziewczyna z Nazaretu, zawsze prowadzi nas do Tajemnicy swojego Syna, Jezusa. Przypomina nam Ona, że Jezus przychodzi w ciełe, a zatem uprzywilejowanym miejscem, w którym możemy Go spotkać, jest przede wszystkim nasze życie, nasze kruche człowieczeństwo, człowieczeństwo tego, który każdego dnia przechodzi obok nas. A przyzywając Ją jako Matkę Boga, stwierdzamy, że Chrystus został zrodzony z Ojca, ale naprawdę narodził się z niewieściego łona. Stwierdzamy, że jest On Panem czasu, ale przebywa w naszym czasie, także w tym nowym roku ze swoją miłą obecnością. Stwierdzamy, że jest On Zbawicielem świata, ale możemy Go spotkać i musimy Go poszukiwać w obliczu każdego człowieka. A jeśli On, będąc Synem, stał się maluczkiem, aby zostać wziętym w ramiona mamy, aby być pielęgnowanym i karmionym, to znaczy, że również dzisiaj przychodzi On do wszystkich, którzy potrzebują tej samej troski: do każdej siostry i brata, których spotykamy i którzy potrzebują uwagi, wysłuchania, czułości.

Ten rozpoczynający się nowy rok zawierzmy Maryi, Matce Boga, abyśmy i my nauczyli się, tak jak Ona, odnajdywać wielkość Boga w małości życia. Abyśmy nauczyli się troszczyć o każde stworzenie zrodzone z niewiasty, przede wszystkim chroniąc cenny dar życia, tak jak czyni to Maryja: o życie w łonie matki, o życie dzieci, życie tego, który cierpi, życie ubogich, o życie osób starszych, tego kto jest samotny, kto jest umierający. A dzisiaj, w Światowy Dzień Pokoju wszyscy jesteśmy wezwani do podjęcia tej zachęty, która wypływa z macierzyńskiego Serca Maryi: do strzeżenia życia, troski o życie zranione – tak wiele zranionego życia, tak wiele – przywracania godności życiu każdego „zrodzonego z niewiasty”. Jest to fundamentalna podstawa budowania cywilizacji pokoju. Z tego powodu „wzywam do zdecydowanego zaangażowania w promowanie poszanowania godności ludzkiego życia, od poczęcia do naturalnej śmierci, tak aby każda osoba mogła miłować swoje życie i patrzeć w przyszłość z nadzieją” (*Orędzie na LVIII Światowy Dzień Pokoju*, 1 stycznia 2025 r.).

Maryja, Matka Boga i nasza Matka oczekuje nas w żłóbku. Ukazuje nam, podobnie jak pasterzom, Boga, który zawsze nas zaskakuje, który nie przychodzi w blasku niebios, ale w małości żłóbka. Powierzmy Jej ten nowy Rok Jubileuszowy, powierzmy Jej nasze pytania, nasze troski, nasze cierpienia, nasze radości i wszystko to, co nosimy w sercu. Ona jest Mamą, Ona jest Matką! Powierzmy Jej cały świat, aby odrodziła się nadzieja, aby wreszcie zrodził się pokój dla wszystkich narodów Ziemi.

Historia mówi nam, że w Efezie, kiedy biskupi wchodzili do kościoła, wierni z kijami w rękach krzyčili: „Boża Rodzicielka!”. I z pewnością te kije były obietnicą tego, co by się stało, gdyby nie ogłosili dogmatu o „Bożej Rodzicielce”. Dziś nie mamy kijów, ale mamy serca i głosy dzieci. Dlatego, wszyscy razem, wychwalajmy Świętą Bożą Rodzicielkę. Wszyscy razem, głośno: „Święta Boża Rodzicielka!”. Trzy razy. Wszyscy razem: „Święta Boża Rodzicielka! Święta Boża Rodzicielka! Święta Boża Rodzicielka!”.

st/KAI

Oreǳie „Urbi et Orbi”; Jezus jest Bramą zbawienia otwartą dla wszystkich

27.12.2024

Drodzy Bracia i Siostry, dobrych Świąt Bożego Narodzenia!

Tej nocy na nowo dokonało się misterium, które nigdy nie przestaje nas zadziwiać i wzruszać: Dziewica Maryja wydała na świat Jezusa, Syna Bożego, owinęła Go w pieluszki i złożyła w żłobie. Tak znaleźli Go pasterze z Betlejem, pełni radości, podczas gdy aniołowie śpiewali: „Chwała Bogu, a ludziom pokój” (por. Łk 2, 6-14).

Tak, to wydarzenie, które miało miejsce ponad dwa tysiące lat temu, na nowo dokonuje się poprzez działanie Ducha Świętego, tego samego Ducha Miłości i Życia, który uczynił brzemieniem łono Maryi i z Jej ludzkiego ciała ukształtował Jezusa. I tak jest dzisiaj, w bólach naszych czasów, odwieczne Słowo zbawienia ponownie prawdziwie przyjmuje ciało, mówiąc do każdego mężczyzny i każdej kobiety, mówiąc do całego świata: Ja cię miłuję, przebaczam ci, powróć do mnie, drzwi mojego Serca są otwarte!

Bracia i siostry, drzwi Serca Boga są zawsze otwarte, powróćmy do Niego! Powróćmy do Serca, które nas miłuje i nam przebacza! Pozwólmy, aby nam przebaczył, pozwólmy, aby pojednał nas ze Sobą!

To oznaczają Drzwi Święte Jubileuszu, które otworzyłem wczoraj wieczorem tutaj, u Świętego Piotra: przedstawiają one Jezusa, Bramę zbawienia otwartą dla wszystkich. Jezus jest Bramą, którą miłosierny Ojciec otworzył pośrodku świata, pośrodku historii, abyśmy wszyscy mogli do Niego powrócić. Wszyscy jesteśmy jak zagubione owce i potrzebujemy Pasterza oraz Bramy, aby powrócić do domu Ojca. Jezus jest Pasterzem, Jezus jest Bramą.

Bracia i siostry, nie lękajcie się! Drzwi są otwarte, szeroko otwarte! Przyjdźcie! Pojednajmy się z Bogiem, a wówczas będziemy pojednani z samym sobą i będziemy mogli pojednać się między nami, nawet z naszymi nieprzyjaciółmi. Tak, Boże miłosierdzie może wszystko, rozwiązuje wszelki węzeł, burzy wszelki mur podziału, gasi nienawiść i ducha zemsty. Przyjdźcie! Jezus jest Bramą pokoju.

Często zatrzymujemy się jedynie na progu; nie mamy odwagi go przekroczyć, ponieważ stanowi dla nas wyzwanie. Wejście przez Drzwi wymaga ofiary postawienia kroku, pozostawienia za sobą sporów i podziałów, aby powierzyć się otwartym ramionom Dzieciątka, które jest Księciem Pokoju. W te Świeta Bożego Narodzenia, na początku Roku Jubileuszowego, zachęcam każdą osobę, każdy naród i kraj, aby mieli odwagę przekroczyć Drzwi, żeby stali się pielgrzymami nadziei, aby uciszyli broń i zwyciężyli podziały!

Niech zamilknie broń na udręczonej Ukrainie! Niech nie zabraknie odwagi, aby otworzyć drzwi do negocjacji i gestów dialogu i spotkania, żeby osiągnąć sprawiedliwy i trwały pokój.

Niech zamilknie broń na Bliskim Wschodzie! Ze wzrokiem utkwionymi w kolebce betlejemskiej, kieruję moje myśli ku wspólnotom chrześcijańskim w Izraelu i Palestynie, szczególnie w Gazie, gdzie sytuacja humanitarna jest niezwykle poważna. Niech wstrzymany będzie ogień, niech zostaną uwolnieni zakładnicy, i niech dotrze pomoc dla ludności wyczerpanej głodem i wojną. Jestem również blisko wspólnoty chrześcijańskiej w Libanie, zwłaszcza na południu, i w Syrii, w tym bardzo delikatnym momencie. Niech drzwi dialogu i pokoju zostaną otwarte w całym regionie, rozdartym konfliktem. Pragnę również wspomnieć tutaj naród libijski, zachęcając go do poszukiwania rozwiązań, które pozwolą na pojednanie narodowe.

Niech narodziny Zbawiciela przyniosą czas nadziei rodzinom tysięcy dzieci, które umierają z powodu epidemii odry w Demokratycznej Republice Konga, a także mieszkańcom jej wschodniej części i ludności Burkina Faso, Mali, Nigru i Mozambiku. Kryzys humanitarny, który ich dotyka, jest spowodowany głównie konfliktami zbrojnymi i plagą terroryzmu, a pogłębiają go niszczycielskie następstwa zmian klimatycznych, skutkujące utratą życia i przesiedleniem milionów ludzi. Myślę również o ludach krajów Rogu Afryki, dla których błagam o dary pokoju, zgody i braterstwa. Niech Syn Najwyższego wspiera wysiłki społeczności międzynarodowej, aby ułatwić dostęp do pomocy humanitarnej dla ludności cywilnej Sudanu oraz zainicjować nowe negocjacje, mające na celu zawieszenie broni. Niech zwiastowanie Bożego Narodzenia przyniesie pociechę mieszkańcom Mjanmy, którzy z powodu ciągłych starć zbrojnych doświadczają wielkich cierpień i są zmuszeni do ucieczki ze swoich domów.

Niech Dzieciątko Jezus natchnie władze polityczne i wszystkich ludzi dobrej woli na kontynencie amerykańskim, do jak najszybszego znalezienia skutecznych rozwiązań, w prawdzie i w sprawiedliwości, w celu wspierania harmonii społecznej, zwłaszcza na Haiti, w Wenezueli, Kolumbii i Nikaragui, oraz do działań, zwłaszcza w tym Roku Jubileuszowym, na rzecz budowania dobra wspólnego i ponownego odkrycia godności każdej osoby, przewyżczając podziały polityczne.

Niech ten Jubileusz będzie okazją do zburzenia wszystkich murów podziału: ideologicznych, które tak często naznaczają życie polityczne, i fizycznych, takich jak podział, który od pięćdziesięciu lat dotyka wyspę Cypr i rozdziera jej tkankę ludzką i społeczną. Żywię nadzieję, że uda się osiągnąć wspólnie uzgodnione rozwiązanie, które położy kres podziałowi z pełnym poszanowaniem praw i godności wszystkich wspólnot cypryjskich.

Jezus, odwieczne Słowo Boga, które stało się człowiekiem, jest szeroko otwartymi Drzwiami, do których przejścia jesteśmy zaproszeni, aby odkryć na nowo sens naszego istnienia i świętości każdego życia, oraz aby odzyskać wartości leżące u podstaw rodziny ludzkiej. On czeka na nas u progu. Czeką na każdego z nas, zwłaszcza na tych najsłabszych: czeka na dzieci, wszystkie dzieci, które cierpią z powodu wojny i głodu; czeka na osoby starsze, często zmuszone do życia w warunkach samotności i opuszczenia; czeka na tych, którzy utracili swoje domy lub uciekają ze swojej ziemi, próbując znaleźć bezpieczne schronienie; czeka na tych, którzy stracili lub nie mogą znaleźć pracy; czeka na więźniów, którzy, mimo wszystko, pozostają dziećmi Bożymi; czeka na tych, którzy są prześladowani z powodu swej wiary.

W ten świąteczny dzień nie omieszkajmy wyrazić naszej wdzięczności tym, którzy czynią dobro w sposób cichy i wierny: myślę o rodzicach, wychowawcach i nauczycielach, na których spoczywa wielka odpowiedzialność formowania przyszłych pokoleń; myślę o pracownikach służby zdrowia, funkcjonariuszach służb mundurowych, osobach zaangażowanych w dzieła miłosierdzia, a zwłaszcza o misjonarzach rozsiadanych po całym świecie, którzy niosą światło i pociechę bardzo wielu osobom, znajdującym się w trudnościach. Im wszystkim chcemy powiedzieć: dziękujemy!

Bracia i siostry, niech Jubileusz będzie okazją do darowania długów, zwłaszcza tych, które obciążają kraje najuboższe. Każdy jest wezwany do przebaczenia doznanych krzywd, ponieważ Syn Boży, który narodził się w zimnie i ciemności nocy, daruje wszystkie nasze winy. On przyszedł, aby nas uzdrowić i nam przebaczyć. Jako pielgrzymi nadziei, wyjdźmy Mu na spotkanie! Otwórzmy Mu drzwi naszych serc, tak jak On otworzył nam na oścież drzwi swojego Serca.

Życzę wszystkim spokojnych Świąt Bożego Narodzenia.

st/KAI

24.12.2024

Drodzy Współbracia!

Tajemnica Bożego Narodzenia niesie z sobą całe bogactwo duchowej głębi i życiowej mądrości.

W osobie Nowonarodzonego doświadczamy osobiście od- wiecznej miłości Stwórcy, dobroci nieustannie kochającego Boga i Jego pragnienia zbawienia każdego człowieka. Syn Boży, w ciszy betlejemskiej nocy, przynosi niezmacony duchem świata pokój i uwalniające od zła przebaczenie. Jego przyjście na świat rodzi i ożywia w każdym z nas nadzieję...

Podążając wyznaczonym przez Ojca świętego Franciszka na Rok Jubileuszu 2025 szlakiem duchowego pielgrzymowania, wyruszamy w drogę odkrywania istoty i przeżywania znaków nadziei. Wszyscy – pisze Papież

– mają nadzieję. Nadzieja jest obecna w sercu każdego człowieka jako pragnienie i oczekiwanie dobra, nawet jeśli nie wie, co przyniesie ze sobą jutro. Nieprzewidywalność przyszłości rodzi jednak niekiedy sprzeczne uczucia: od ufności do lęku, od pogody ducha do zniechęcenia, od pewności do zwątpienia. Często spotykamy osoby zniechęcone, które patrzą w przyszłość ze sceptycyzmem i pesymizmem, jakby nic nie mogło dać im szczęścia. Oby Jubileusz był dla wszystkich okazją do ożywienia nadziei (Bulla ogłaszająca Jubileusz zwyczajny Roku 2025 *Spes non confundit*, 1).

Refleksję nad istotą nadziei, jej potrzebą i znaczeniem podejmowali ludzie Kościoła, poeci i święci. Papież Benedykt XVI powie: Kto ma nadzieję, żyje inaczej; zostało mu dane nowe życie (Encyklika *Spe salvi*, 2). Nie płacz w liście – przekonuje ks. Jan Twardowski – nie pisz, że los ciebie kopnął / nie ma sytuacji na ziemi bez wyjścia / Kiedy Bóg drzwi zamyka – to otwiera okno (Nie płacz w liście). Jan Kochanowski zachęca: Nie porzucaj nadzieje, / Jakoć się kolwiek dzieje: / Bo nie już słońce ostatnie zachodzi, / A po złej chwili piękny dzień przychodzi („Pieśń IX”).

Św. Jan Paweł II wzywa: Musicie być mocni mocą nadziei, która przynosi pełną radość życia i nie pozwala zasmucać Ducha Świętego! (Kraków, 10.06.1979 r., Homilia). Niezwykle istotną rolę nadziei w życiu wierzących podkreśla Papież Franciszek: (*Spes non confundit*, 18).

Zostajemy, Bracia moi, wezwani, by we współczesnym świecie być ambasadorami nadziei, która nigdy nie zawodzi (por. Rz 5, 5), a równocześnie świadkami zbawczej obecności Boga we wszystkich wydarzeniach teraźniejszości (por. *Spes non confundit*, 7). Kościół św. umacnia nasze posłannictwo i zapewnia, że nasza nadzieja mająca źródło w promieniowaniu Ducha Świętego będzie rodzić się nieustannie z miłości i w niej odnajdywać najmocniejsze oparcie (por. *Spes non confundit*, 3). Wierzący i poszukujący oczekują od nas świadectwa żywego doświadczenia Bożej miłości oraz że na drogach podążania na spotkanie z Panem będziemy wzmacniać ich nadzieję zbawienia (por. *Spes non confundit*, 5, 6). Czujnie obserwując znaki czasu, w duchu posłuszeństwa Kościołowi, naszą misję odczytujemy w potrzebie bycia namacalnym znakiem nadziei dla zagubionych na ścieżkach wiary i uwikłanych w rzeczywistość grzechu, dla doświadczających samotności i opuszczenia osób starszych, dla załękniionych chorych i niepełnosprawnych, dla żyjących w trudnych i skrajnych warunkach, a także dla przepełnionych entuzjazmem a równocześnie pełnych obaw o przyszłość ludzi młodych.

Bracia Kochani!

Łamiąc w Wigilijny Wieczór biały opłatek z każdym z Was, życzę, by Nowonarodzony obudził w Was żywą wiarę, odnowił pierwotną gorliwość, odświeżył delikatność serca i wrażliwość sumienia, rozpalil miłość i stał się źródłem nowej nadziei...

Niech łaska Jubileuszu ożywi w nas, Pielgrzymach nadziei, pragnienie dóbr niebieskich i rozleje po całej ziemi radość i pokój naszego Odkupiciela (Modlitwa Jubileuszu Papieża Franciszka).

Kłęcząc przy betlejemskim żłóbku, wpatruję się w Zbawiciela świata, obejmuję sercem nas wszystkich, nasze wspólnoty i prowadzone dzieła. Błogosławionych Świąt Bożego Narodzenia!

Ks. Dariusz Wlk CSMA przewodniczący KWPZM

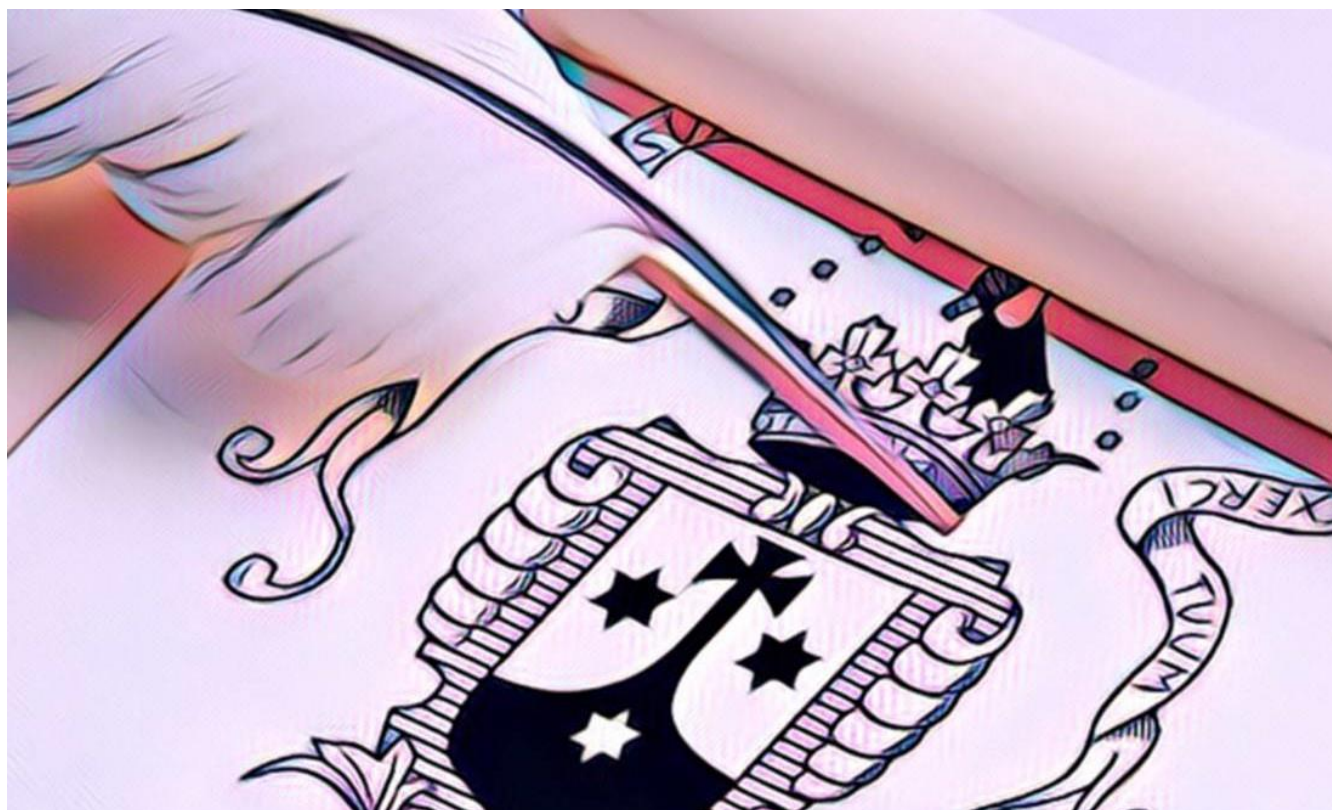
List Definitorium Generalnego nr 14

Rzym, 17 grudnia 2024

Drodzy bracia i siostry Karmelu Terezańskiego,

przyjmijcie nasze braterskie pozdrowienie na zakończenie kolejnego zebrania Definitorium, które tym razem trwało dłużej niż zwykle, niemal do bram Bożego Narodzenia. Po dwóch intensywnych miesiącach wizytacji Generała i Definitorów w różnych okręgach i wspólnotach Zakonu, mogliśmy szczegółowo omówić wiele aspektów życia rodziny karmelitańskiej w świecie i sposób, w jaki możemy towarzyszyć wszystkim, zwłaszcza tym, którzy z różnych powodów potrzebują szczególnej pomocy.

Bacznie śledzimy informacje dotyczące sytuacji na Bliskim Wschodzie, pozostając w kontakcie ze wspólnotami zakonników i mniszek przebywającymi w tym rejonie. W ostatnich dniach z uwagą śledziliśmy wiadomości dotyczące Syrii, gdzie przebywają Karmelitanki Bose w Aleppo.

Na naszym spotkaniu przypomnieliśmy i skomentowaliśmy list Ojca Generała na temat życia intelektualnego, opublikowany 15 października bieżącego roku, a także ostatni list na temat nadużyć, temat, który niestety jest aktualny w Kościele i na który nasz Zakon musi zwrócić uwagę, aby działać zgodnie z prawdą i jasnością, ze szczególną wrażliwością na ofiary.

Jak zwykle, jeden z dni poświęcony został na spotkanie z Przeorem Generalnym i Radą Generalną OCarm. Mieliśmy okazję porozmawiać z nimi na tematy będące przedmiotem naszego wspólnego zainteresowania, jak np. formacja początkowa i stała, życie maryjne czy też nadchodzący Rok Jubileuszowy, podczas którego będziemy mieli okazję celebrować niektóre wspólne uroczystości.

Tematy priorytetowe*Formacja*

Jednym z pierwszych celów sześciolecia jest formacja wstępna. Trwają prace nad rewizją Ratio Institutionis Zakonu. Pierwszy projekt przygotowany przez Międzynarodową Komisję został przesłany do

wszystkich Okręgów, tak aby do końca stycznia przyszłego roku mogły one przesłać swoje uwagi i sugestie dotyczące jego treści. Na podstawie otrzymanych uwag zostanie sporządzony tekst końcowy.

Definitorium nadal angażuje się w konsolidację Międzynarodowego Kolegium „Świętego Jana od Krzyża” w Rzymie. Nowa wspólnota wychowawcza pracuje zarówno nad zapewnieniem wysokiej jakości środowiska formacyjnego, jak i nad przybliżaniem Zakonowi życia Kolegium. Zachęcamy wszystkie Prowincje do skorzystania z możliwości, jakie oferuje to miejsce, aby studenci mogli zdobyć dobre przygotowanie teologiczne i charyzmatyczne w tym międzynarodowym środowisku.

Duszpasterstwo młodzieży

W kontekście duszpasterstwa młodzieży uwaga skupiona jest obecnie na przygotowaniach do Jubileuszu Młodzieży, który odbędzie się w Rzymie w dniach 28 lipca – 3 sierpnia 2025 r., w kontekście Roku Jubileuszowego. Oczekujemy dużego uczestnictwa ze strony młodych ludzi związanych z naszymi Prowincjami i wspólnotami karmelitańskimi rozsianymi po całym świecie. Komisja wspierana przez Definitorium, z udziałem o. Christophe-Marie, przygotowuje wszystko, co niezbędne do ich przyjęcia w kompleksie Teresianum. Jednym z zaplanowanych wydarzeń jest Czuwanie Młodzieży Karmelitańskiej, które odbędzie się 31 lipca z udziałem Ojca Generała. Wszelkie informacje można uzyskać pisząc na adres carmelforyouth@gmail.com.

Życie maryjne

Ożywienie życia maryjnego to kolejna dziedzina, której Definitorium pragnie promować w tym sześciolciu. W tym celu liczymy szczególnie na współpracę wspólnoty braci z Fatimy (Portugalia). W połowie października rozesłano do całego Zakonu ankietę dotyczącą życia maryjnego. Napływa wiele odpowiedzi, które okażą się bardzo przydatne przy planowaniu nowych inicjatyw w przyszłości. Aby umożliwić szerszemu gronu zainteresowanych, wydłużyliśmy czas udzielania odpowiedzi do końca stycznia. Odpowiedzi należy przysyłać najlepiej za pośrednictwem formularzy Google wskazanych w liście lub, jeśli nie jest to możliwe, w formacie Word. W razie pytań prosimy o kontakt pod adresem centromariano@domuscarmeli.net.

Wizytacje pasterskie

Dużą część sesji Definitorium poświęcono analizie sprawozdań z Wizytacji pasterskich przeprowadzonych przez Generała i Definitorów po ostatniej sesji. Po każdej wizytacji Okręg otrzymuje szczegółowy raport z Wizytacji, zawierający obserwacje i decyzje zatwierdzone przez Definitorium. Przedstawiamy kilka interesujących danych i obserwacji dotyczących tych wizytacji.

Kerala Południowa

Prowincja Kerala Południowa jest jedną z trzech Prowincji karmelitańskich w indyjskim stanie Kerala i posiada misje w północno-wschodnich Indiach oraz Bengalu Zachodnim. Wizytacja pasterska przeprowadzona została w dniach od 1 do 24 października przez Ojców Piusa Jamesa D’Souza i Christophe-Marie Baudouin; Następnie od 31 października do 19 listopada O. Pius przeprowadzał wizytę w Wikariacie Regionalnym.

Początki Prowincji sięgają 1981 roku, kiedy grupa braci obrządku łacińskiego z Prowincji Malabar utworzyła wspólnotę zależną od Definitorium Generalnego. W związku z szybkim wzrostem powołań, w 2001 roku oficjalnie erygowano Prowincję. Obecnie liczy ona 132 profesów wieczystych, 30 profesów czasowych i 4 nowicjuszy. Większość z nich to osoby młode (99 zakonników ma od 30 do 50 lat). Obserwuje się stały napływ powołań, zwłaszcza na misji północno-wschodniej. W Kerala jest 13 wspólnot, a w Wikariacie 11. Około 30 zakonników przebywa poza Prowincją z racji studiów lub z innych powodów zakonnych. Istnieją cztery wspólnoty Karmelitanek Bosych (dwie w Kerala i dwie w Wikariacie) oraz ponad 50 wspólnot Zakonu Świeckiego.

Zarówno w Kerala, jak i w misji panuje duch braterstwa i współpracy. Priorytet ma formacja, ze szczególnym uwzględnieniem modlitwy, braterstwa i świadectwa apostołskiego. Zakonnicy prowadzą działalność ewangelizacyjną nawet w odległych rejonach.

Niektóre obszary w Prowincji, w których konieczna jest poprawa, to: ekonomia, która jest w dużym stopniu uzależniona od finansowania zagranicznego, a lokalne inicjatywy w zakresie dochodów są ograniczone; brak regularności modlitw wspólnotowych i osobistych w niektórych domach; wiele wspólnot składa się tylko z trzech członków, co utrudnia życie we wspólnocie; w niektórych miejscach brakuje

przejrzystości w administracji finansowej; niektórzy zakonnicy mają problemy zdrowotne. Z innej strony, Karmel świecki potrzebuje dobrej formacji karmelitańskiej.

Jeśli chodzi o Wikariat Regionalny (północno-wschodnie Indie i Bengal Zachodni), wyróżnia się wielkim entuzjazmem misyjnym i wysoką liczbą powołań. Wyzwania obejmują szybką ekspansję bez wystarczającej stabilności, duże uzależnienie ekonomiczne od Prowincji i brak odpowiedniej formacji młodych zakonników na odizolowanych misjach.

Niektóre z zaleceń i decyzji wizytacji dotyczyły: położenia nacisku na modlitwę; poprawa przygotowania formatorów; reorganizacja administracji finansowej w celu zapewnienia przejrzystości i samowystarczalności; wzmocnienie życia wspólnotowego i zwrócenie uwagi na problemy zdrowotne, a w Wikariacie priorytet nadany konsolidacji istniejących wspólnot i ochronie własności.

Korea

Od 3 października do 9 listopada O. Christianus odbył wizytację pasterską w Prowincji Koreańskiej, w pierwszych dniach której obecny był O. Generał, w związku z obchodami 50. rocznicy Karmelu w Korei. Prowincja ma szczególną historię, która rozpoczęła się, gdy kilku Koreańczyków poznało życie karmelitańskie we Francji i Japonii, a w 1974 r. rozpoczęli swoją obecność w Korei, która ostatecznie została ustanowiona jako Prowincja w 2009 r. Obecnie powierzono jej terytorium Korei, Tajwanu i Chin kontynentalnych.

W Prowincji jest 49 profesów wieczystych, 5 profesów czasowych i 2 nowicjuszy. Jest 9 domów, w tym wspólnoty w Korei, na Tajwanie i rezydencja w Stanach Zjednoczonych. W Korei jest 9 wspólnot Karmelitanek bosych, 3 na Tajwanie i 1 w Hongkongu. Świecki Zakon skupia w Prowincji 43 wspólnoty i około 4000 członków. Jest dobrze zorganizowany i ma dobre programy formacyjne. Szczególnie bliskie i braterskie relacje łączą zakonników, mniszki i świeckich.

Wśród zakonników widoczna jest wierność modlitwie wspólnotowej, co jest zgodne z pewną tradycją kontemplacyjną Prowincji. Obecnie prowadzi się refleksje nad tym, w jaki sposób właściwie połączyć modlitwę, życie wspólnotowe i apostołstwo – trzy konstytutywne elementy charyzmatu. Działalność apostołska skupia się na Karmelitach świeckich, a poszerzenie horyzontów duszpasterskich byłoby pozytywnym rozwiązaniem w celu szerszego upowszechnienia duchowości karmelitańskiej. Zakonnicy korzystają z dobrych możliwości formacyjnych i zdobywania doświadczeń międzynarodowych; jednakże właściwe byłoby zaplanowanie specjalizacji każdej osoby w oparciu o potrzeby Prowincji.

W 2023 roku Prowincja Koreańska oficjalnie przejęła misję w Chinach kontynentalnych, za co cały Zakon musi być wdzięczny. W tej chwili 6 zakonników z Chin znajduje się na różnych etapach formacji. Istnieje potrzeba wzmocnienia relacji z lokalnymi diecezjami w Chinach, aby ułatwić obecność karmelitów na kontynencie.

Wśród końcowych wskazań Wizytacji Generalnej znalazły się kwestie wyjaśnienia statusu wspólnoty Pustyni, mianowania pełnoetatowego promotora powołań, opracowania organicznego programu dla wszystkich etapów formacyjnych i współpracy z innymi okręgami w zakresie formacji.

Burundi-Rwanda (Prowincja Krakowska)

W dniach od 1 do 21 października O. Jean-Baptiste zwizytował Wikariat Regionalny Burundi-Rwandy Prowincji Krakowskiej. O. Generał wziął udział w kilku spotkaniach na zakończenie wizytacji. Wikariat został utworzony w 2017 roku i obejmuje 3 wspólnoty w Burundi i 2 w Rwandzie. Wikariat składa się z 28 profesów wieczystych (16 Burundyjczyków, 7 Rwandyjczyków i 5 Polaków), 14 profesów czasowych, 3 nowicjuszy i 3 postulanta.

Działalność duszpasterska jest wieloraka: parafie, apostołat duchowości, działalność socjalna, sanktuarium... Wspólnoty dbają o braterstwo i modlitwę, choć konieczne jest zapewnienie im odpowiedniej przestrzeni, unikając ryzyka aktywizmu i indywidualizmu. Należy zacieśnić relacje i komunie między wspólnotami, a także między Wikariatem i Prowincją. Ogólnie rzecz biorąc, pozytywne będzie wzmocnienie charyzmatu karmelitańskiego we wszystkich wymiarach życia wspólnotowego i duszpasterskiego.

Jednym z głównych wyzwań jest poświęcenie odpowiedniej uwagi formacji wstępnej i rozeznawanie powołań kandydatów. Aby osiągnąć ten cel, potrzebujemy dobrych wspólnot wychowawczych oraz dobrze przygotowanych i doświadczonych formatorów, którzy będą skupiać się przede wszystkim na formowaniu. Ponadto konieczne jest podjęcie konkretnych projektów współpracy z innymi Okręgami w zakresie

formacji. W sferze ekonomicznej konieczne jest doskonalenie zarządzania i przejrzystości, a także poważne dążenie do autonomii finansowej.

Senegal (Prowincja Awiniońsko-Akwitańska)

W dniach od 22 do 27 października O. Generał i O. Jean-Baptiste wspólnie odbyli wizytację pasterską w misji Ndiaffate (diecezja Kaolack) w Senegalu, należącej do Prowincji Awiniońsko-Akwitańskiej, której obecność tu rozpoczęła się w 2002 roku. Składa się ona z 6 profesów wieczystych, których średnia wieku wynosi 53 lata, oraz 3 postulantów. Wizytujący mieli okazję spotkać się z członkami Karmelu Świeckiego, a także ze wspólnotą Karmelitanek Bosych w Dakarze i Karmelitanek Misjonarek Terezjanek.

Zakonnicy żyją w dobrej atmosferze braterskiej, często uczestniczą we wspólnotowych zajęciach, takich jak comiesięczne rekreacje i formacja, a także oddają się wiernie wspólnej modlitwie, liturgii i dniom skupienia. Jeśli chodzi o działalność apostolską, prowadzą kursy w Seminarium, katechizują w wioskach, organizują rekolekcje i inne zajęcia w Dakarze. Zaczęli realizować projekty charytatywne, budując szkoły, ośrodek zdrowia i system wodny dla pobliskich wiosek. Wizytatorzy zachęcili zakonników do skupienia się na istotnych działaniach i promowaniu otwartości na lokalne kultury. Konieczne są strategie zapewniające autonomię finansową, takie jak zarządzanie gruntami i projekty inwestycyjne. Należy doskonalić rozeznawanie i towarzyszenie powołaniom, wykorzystując w pełni dotychczasowe doświadczenia.

Oprócz naszej obecności w Ndiaffate, uważamy, że warto promować fundację w Dakarze, gdzie jest większa populacja chrześcijańska i dobre możliwości duszpasterskie. W przypadku tego i innych projektów warto liczyć na współpracę zakonników z innymi Okręgów, np. z Delegatury Prowincji Iberyjskiej Afryki Zachodniej (która ma już zakonnika w Senegalu).

Urugwaj-Boliwia-Paragwaj (Prowincja Iberyjska)

W dniach od 27 października do 30 listopada O. Martín Martínez odbył wizytację pasterską w Wikariacie regionalnym „San Juan de la Cruz”, obejmującym Boliwię, Paragwaj i Urugwaj. O. Generał wziął udział w wizytacji w dniach od 11 do 25 listopada.

Wikariat został utworzony w 2011 roku przez Prowincję Burgos i obecnie jest związany z Prowincją Iberyjską. Wszystkie trzy kraje charakteryzują się odmiennymi uwarunkowaniami gospodarczymi, społecznymi i religijnymi oraz stoją w obliczu specyficznych wyzwań związanych ze stabilnością gospodarczą, różnorodnością kulturową i dynamiką polityczną. Trwa proces restrukturyzacji obejmujący także inne podmioty w Ameryce Łacińskiej.

Wikariat składa się z 24 profesów wieczystych (z czego 19 jest w Wikariacie). Średnia wieku wynosi 48 lat. Mają 7 młodych w trakcie formacji (2 nowicjuszy i 5 postulantów). Łącznie istnieje 6 wspólnot (2 w Urugwaju, 3 w Boliwii i 1 w Paragwaju). Na terenie Wikariatu znajduje się 14 wspólnot Sióstr Karmelitanek Bosych. Karmel Świecki składa się z 4 wspólnot erygowanych i 7 będących w trakcie tworzenia.

Niektóre z obserwacji i sugestii, jakie wyłoniły się z wizytacji, dotyczyły: wzmocnienia życia wspólnotowego w kontekstach, w których liczebność osobowa jest często niewielka (wspólnoty liczące zaledwie 3 zakonników); promowanie dialogu i poszanowania różnorodności kulturowej; wzmocnienie formacji początkowej, z uwzględnieniem współpracy między prowincjonalnej; wspieranie formacji stałej, zwrócenie uwagi na stabilność powołań i dokończenie rozpoczętych studiów; poprawa zarządzania ekonomicznego, rozwijanie zrównoważonych inwestycji w celu zapewnienia autonomii ekonomicznej; integracja wymagań duszpasterskich z życiem duchowym karmelitańskim, unikając ryzyka wypalenia zakonników. Podobnie musimy nadal promować proces restrukturyzacji, mając na uwadze możliwość utworzenia Prowincji Andyjskiej, która obejmowałaby zakonników z Boliwii, a także Prowincji „Cono Sur” obejmującej zakonników z Paragwaju i Urugwaju. Omówiono również kwestię ewentualnego połączenia dwóch wspólnot w Urugwaju w jedną i powierzenia niektórym braciom zadania rozpoczęcia budowy sanktuarium poświęconego błogosławionej Marii Felicji od Jezusa w Najświętszym Sakramencie („Chiquitunga”) w Paragwaju (w przyszłym roku będzie setna rocznica jej urodzin).

Niemcy

W listopadzie O. Roberto Maria zwizytował Semiprowincję Niemiec; w ostatnich dniach wizytacji uczestniczył w niej także O. Generał. Semiprowincja liczy obecnie 30 zakonników w 5 istniejących wspólnotach (7 z nich pochodzi z innych Okręgów i posługują oni w Niemczech). Do tej grupy należy dodać 16 zakonników z 4 wspólnot innych Prowincji, którym udzielono czasowej dyspensy od przynależności terytorialnej do 2027 r.

Wizytacja wskazała pewne kierunki na przyszłość. Jednym z nich jest konieczność opracowania projektu prowincjalnego na najbliższe 5–10 lat, który będzie określał przyszłość obecności karmelitańskiej na tym terenie. Jedną z kwestii wymagających uporządkowania są relacje z zakonnikami z innych krajów i sposób integracji w ramach Semiprowincji. Należy nadal intensywnie wspierać promocję powołań; w tym względzie wydaje się właściwe, aby postulanci byli przyjmowani w Regensburgu. Ponadto zaleca się prze-myślenie kwestii odnowy wspólnoty ośrodka duchowości w Berlinie, a także usprawnienia administracji finansowej i przekazywania informacji wspólnotom przez ekonomów.

Austria

O. Christophe-Marie odbył wizytację pasterską w Semiprowincji Austriackiej w dniach od 20 listopada do 2 grudnia. O. General wziął udział w zakończeniu wizytacji. Obecnie Okręg tworzą dwie wspólnoty: Wiedeń i Linz, natomiast klasztor w Grazu należy do Prowincji Chorwackiej jako siedziba nowicjatu. W Semiprowincji posługuje 20 zakonników, z których 8 pochodzi z innych Okręgów; średnia wieku wynosi 62 lata. W przyszłym roku może być dwóch kandydatów. Na terenie Semiprowincji znajduje się 11 klasztorów Karmelitanek Bosych i 4 wspólnoty Karmelu Świeckiego.

Wśród wniosków wizytacji podkreślono zachętę do wzmocnienia duszpasterstwa powołań, przy zainteresowaniu i współpracy wszystkich zakonników. Wspólnota w Linzu musi już teraz przygotować się na przyjęcie potencjalnych kandydatów; należy wspierać szkolenie formatorów i kontynuować współpracę między Prowincjami w zakresie formacji.

Definitorium, podobnie jak we wszystkich regionach, nadal promuje dialog i refleksję nad przyszłością Okręgów, przyjmując za punkt odniesienia mapę obecności sporządzoną z okazji Nadzwyczajnego Definitorium w Lisieux. Europa Środkowa jest jednym z miejsc, w których współpraca między Okręgami musi zostać zintensyfikowana tak szybko, jak to możliwe, aby poradzić sobie ze spadkiem powołań i zagwarantować przyszłość Zakonu.

Wspólnota Teresianum

Wizytacja pasterska we wspólnocie Teresianum przebiegała w trzech etapach: O. General uczestniczył w rozpoczęciu i zakończeniu wizytacji, podczas gdy O. Agustí, od 18 do 22 listopada, rozmawiał z każdym z zakonników i innymi osobami związanymi ze wspólnotą. Wspólnota zrzesza obecnie 21 zakonników z 11 krajów i 14 Okręgów. Większość z nich służy Wydziałowi i Instytutowi Duchowości.

Wspólnota charakteryzuje się różnorodnością kulturową swoich członków, co stanowi bogactwo, ale także wyzwanie dla relacji międzyludzkich i spójności grupy. Atmosfera we wspólnocie jest spokojna i pogodna. Ze względu na swój wyjątkowy charakter, wspólnota Teresianum powołana jest do życia według fundamentalnych elementów naszego charyzmatu, tak jak wszystkie wspólnoty Zakonu. Jednym z celów jest dalsze doskonalenie praktyki wspólnej modlitwy. Podczas wizytacji poruszono również kwestię sytuacji ekonomicznej wspólnoty, która w ostatnim czasie charakteryzowała się pewnym spadkiem dochodów.

Wizytacja służyła także kontynuacji dialogu na temat Wydziału i jego przyszłych perspektyw. Pomimo wyzwań, takich jak niska liczba zapisów i ograniczone zasoby, Wydział utrzymuje wysoki poziom zaangażowania akademickiego. Proponowane są inicjatywy mające na celu modernizację i planowanie przyszłości, w ramach których opracowywany jest strategiczny projekt zawierający innowacyjne propozycje dostosowane do aktualnych trendów w studiach teologicznych, które promują jakość nauczania i badań nad duchowością karmelitańską.

Wspólnota w Hajfie (Semiprowincja Libanu)

O. Christophe-Marie odbył wizytację pasterską we wspólnocie w Hajfie w dniach od 14 do 17 listopada. W tych dniach spotykał się z braćmi, odwiedził Scuola Carmel, gdzie spotkał się z nauczycielami i zarządem, a także ze wspólnotą parafialną, w tym z radą parafialną i bractwem św. Józefa.

Aktualna obecność w Hajfie rozpoczęła się w 1953 r. i od 2017 r. podlega jurysdykcji Semiprowincji Libanu. Wspólnota składa się z dwóch zakonników z Libanu, wspieranych przez zakonnika ze wspólnoty Stella Maris. Parafia liczy około 2000 wiernych (jest to arabskojęzyczna parafia w Hajfie, wyznania łacińskiego), a Scuola Carmel przyjmuje ponad 600 uczniów (60% muzułmanów, 40% chrześcijan).

Wspólnota dba o dobrą atmosferę braterską i aktywne życie karmelitańskie, a jej harmonogram sprzyja modlitwie, spotkaniom miesięcznym i aktywnościom wspólnotowym. Dynamika duszpasterska jest dobra, choć pożądane byłoby wzmocnienie tożsamości karmelitańskiej w działalności parafii. Jeśli chodzi o ekonomię, konieczne jest wyjaśnienie odpowiedzialności administracyjnych, zwłaszcza w kontaktach z Delegaturą Izraela.

Kongo

O. Jean-Baptiste zdał sprawozdanie z pierwszej części swojej wizytacji pasterskiej w Komisariacie Konga, która odbyła się w listopadzie i obejmowała wizytę w pięciu wspólnotach (2 w Lubumbashi, 2 w Bukavu i 1 w Gomie). W każdej z nich pozostawił wskazania i postanowienia mające na celu ulepszania braterstwa, modlitwy i działalności apostolskiej. Ogólne wnioski dla Komisariatu zostaną sfinalizowane w kwietniu przyszłego roku, kiedy to zaplanowana jest wizyta w pozostałych wspólnotach.

Sytuacja polityczna i społeczna w Kongo budzi niepokój. Nadal z nadzieją modlimy się do Pana za wszystkich ludzi w tym kraju i w wielu innych, którzy cierpią z powodu skutków wojny, terroryzmu i wszelkiego rodzaju konfliktów.

Izrael

Od 29 października do 10 listopada O. General przebywał w Izraelu, gdzie zwizytował zakonników Delegatury. Spotkał się także ze wspólnotą parafii w Hajfie, czterema wspólnotami Karmelitanek bosych (Hajfa, Nazaret, Jerozolima i Betlejem) i miał okazję porozmawiać z Karmelitankami św. Teresy z Florencji, którzy posługują w „Pilgrim Center” w Stella Maris, a także z rodzącą się grupą Karmelu Świeckiego. Przekazał wszystkim, którzy żyją w trudnej sytuacji, wyrazy bliskości i solidarności całej rodziny karmelitańskiej; silne napięcia pomiędzy różnymi czynnikami politycznymi w regionie odbijają się na życiu codziennym (np. brak pielgrzymów).

Ojca Miguela szczególnie interesowała sytuacja zakonników. Po rozmowie z każdym z obecnych zakonników, General wezwał ich do bycia świadkami komunii i gościnności w kraju pełnym podziałów. Na zakończenie wizytacji pozostawił kilka konkretnych wskazówek, wśród których podkreślono przygotowanie projektu wspólnotowego, który będzie corocznie oceniany, rewizję i aktualizację Statutu Delegatury, pracę nad braterstwem i komunią między zakonnikami, promocję spotkań z braćmi z parafii w Hajfie i postrzeganiem Góry Karmel jako miejsca stałej formacji Zakonu. Omówiono również kwestie zarządzania finansami i bieżących projektów; W nadchodzących tygodniach nastąpią pewne zmiany dotyczące odpowiedzialnych za administrację.

Z różnych przyczyn niektórzy członkowie Delegatury powrócili ostatnio do swoich Prowincji, co sprawia, że konieczne jest kontynuowanie poszukiwań nowych kandydatów. Zachęcamy wszystkich Prowincjałów i Przełożonych Wyższych, aby pomyśleli o braciach, którzy mogliby udać się na Górę Karmel, po przeprowadzeniu odpowiedniego rozeznania.

Towarzyszenie wizytacjom

Podczas naszego spotkania poświęciliśmy również sporo czasu na ocenę ostatnich wydarzeń i aktualnego statusu różnych Okręgów, które w ciągu obecnego sześciolecia przeszły już wizytację generalną, mając na celu dalsze wspieranie wdrażania zaleceń i decyzji Definitorium. W niektórych przypadkach Wizytacje pozostają otwarte, aby pomagać zakonnikom poprzez bardziej bezpośredni i ścisły nadzór.

Tak na przykład ratyfikowaliśmy ustanowienie Komisariatu Flandrii (do tej pory Semiprowincji), co zostało postanowione po niedawnej wizytacji pasterskiej. W porozumieniu z zakonnikami Okręgu zatwierdziliśmy Statut Komisariatu i przystąpiliśmy do mianowania odpowiedzialnych za Okręg.

O. Agustí wziął udział w Radzie Plenarnej Prowincji Portugalskiej w Fatimie w dniach 21-23 października, a następnie w Radzie Prowincjalnej. Spotkania te są częścią trwającego procesu wdrażania wniosków z ubiegłorocznej wizytacji generalnej, w trakcie której poproszono o kontynuowanie restrukturyzacji Prowincji, kładąc szczególny nacisk na formację początkową, duszpasterstwo duchowości i młodości. Omówiono również sytuację misji w Timorze Wschodnim, która została tymczasowo zawieszona do czasu oceny warunków niezbędnych do jej reaktywacji z zachowaniem niezbędnych gwarancji.

Otrzymaaliśmy i przeanalizowaliśmy również informacje dotyczące Węgier, Lombardii, Neapolu, Italii Centralnej, Andhra Pradesh i Egiptu. Ponawiamy prośbę skierowaną do wszystkich okręgów, aby rok po wizytacji przekazały Definitorium informacje i ocenę dotyczącą sposobu wdrażania wniosków z ostatniej

wizytacji generalnej; tym razem przejrzelismy i docenilismy szczególowy raport dotyczący Prowincji Warszawskiej.

Życie Okręgów

Życie Zakonu jest bogate i intensywne, rozgrywa się w rozmaitych kontekstach w różnych częściach świata. Żywotność Karmelu jest niezaprzeczalna i należy ją uznać i docenić. Jednocześnie różnorodność sytuacji i dynamika szybkich zmian, w których się znajdujemy, skłaniają nas do zwrócenia uwagi na wyzwania i słabości, jakie pojawiają się w wielu miejscach.

Jedną z najczęściej powtarzanych przez nas konstatacji jest problem małych Okręgów; często napotykają one trudności w odpowiedniej organizacji różnych niezbędnych obszarów, takich jak formacja, zarządzanie, administracja, autonomia ekonomiczna itp. Wszystko to pokazuje, że konieczne jest przemyslenie obecnej organizacji. Uważamy, że pilną i ważną kwestią jest intensywniejsza współpraca między Okręgami oraz restrukturyzacja ich obecności. Należy nadal podążać ścieżką wyznaczoną przez Nadzwyczajne Definitorium z września 2023 r. w Lisieux: przedstawiono tam mapę obecności jako punkt odniesienia dla reorganizacji Zakonu na różnych terytoriach, a także trzy rodzaje definiowania Okręgów administracyjnych (prowincja, komisariat i wikariat regionalny). Zdecydowanie zachęcamy do dialogu na te tematy i prosimy, aby każdy Okręg kontynuował pracę nad przedstawieniem konkretnych propozycji podczas następnych Kapituł Prowincjalnych w 2026 r. Następnie Kapituła Generalna w 2027 r. będzie również ważnym momentem podejmowania decyzji dla całego Zakonu.

Istotnym elementem trwającej reorganizacji jest poszanowanie zasady terytorialności. Proces regulacji poczynił już znaczne postępy i nadal postępuje. Szczególny problem w tym zakresie dotyczy niektórych wspólnot, którym w 2021 r. przyznano tymczasowe zwolnienie z zasady terytorialności na okres 6 lat. W dialogu z zainteresowanymi Prowincjami nadal rozważamy, w jaki sposób uregulować tę obecność, najlepiej poprzez integrację z lokalnymi Prowincjami lub poprzez zamknięcie tych wspólnot.

Przeanalizowaliśmy i zatwierdziliśmy niektóre umowy, tak aby zakonnicy z jednego Okręgu mogli tymczasowo przejść dla posługi do innego. Przypominamy, że umowy te muszą być zawierane w duchu braterskiej współpracy i zgodnie z duchem i zasadami Zakonu.

Nadal otrzymujemy prośby o pomoc finansową na różne potrzeby lub projekty, na które będziemy odpowiadać bezpośrednio. Przyjmujemy zwłaszcza te związane z formacją początkową; Definitorium, jak już ogłoszono, utworzyło specjalny fundusz na potrzeby formacji, z zamiarem udzielania pomocy Okręgom, które jej potrzebują, w dziedzinie mającej fundamentalne znaczenie dla przyszłości Zakonu. W przypadku wszelkich próśb o pomoc finansową będziemy wdzięczni za dostarczanie szczegółowych informacji o projekcie i niezbędnych dokumentów.

Kuria generalna

Prokurator Generalny, O. Juan David Noguera, poinformował nas o licznych procesach, które prowadzi w dykasteriach watykańskich. Wiele z nich odnosi się do konkretnych przypadków zakonników, które znajdują się w sytuacjach wymagających zezwoleń, dyspens lub innych konkretnych decyzji zastrzeżonych dla organów watykańskich. Praktyk jest wiele i wymagają one starannego i kompetentnego towarzyszenia, zawsze starającego się z prawdą i miłością o dobro osób i Zakonu.

Postulator generalny, O. Marco Chiesa, przedstawił Definitorium szczególowy raport ze wszystkich działań podjętych w tym roku w związku z procesami beatyfikacyjnymi i kanonizacyjnymi Zakonu; Po ukończeniu niniejszy raport zostanie opublikowany w Acta Ordinis OCD z 2024 r. Otrzymaliśmy również zaktualizowaną listę wszystkich spraw rozpatrywanych przez Postulację Generalną.

W kontekście liturgii Postulator przedstawił łacińską wersję nowego Mszału i Lekcjonarza Zakonu. Po zatwierdzeniu przez Dykasterię dokument zostanie opublikowany i będzie można rozpocząć prace nad jego tłumaczeniem na różne języki. Rytuał Karmelu Świeckiego również znajduje się w końcowej fazie rewizji.

O. Paolo De Carli, Ekonom Generalny, przedstawił zwyczajowy raport na temat sytuacji finansowej Domu Generalnego, zwracając uwagę na ostatnie wydarzenia. Dziękujemy Prowincjom, które regularnie przekazują swoje roczne kontrybucje, stanowiące istotny wkład w ekonomię Zakonu i znak braterskiej komunii. W szczególności wyjaśnił stan realizacji niektórych ważnych prac na terenie własności Zakonu, takich jak klasztor pobliskiej parafii Santa Teresa lub inne prace planowane w parafii San Pancrazio, w Teresianum lub w samym Domu Generalnym.

Przeanalizowaliśmy również działania podjęte w celu utworzenia w Rzymie Fundacji zależnej od Domu Generalnego, która pozwoli na lepsze zarządzanie dziedzictwem kulturowym i historycznym Zakonu oraz organizację działalności artystycznej, kulturalnej i społecznej. Zapoznaliśmy się z projektem statutu i mamy nadzieję, że Fundacja wkrótce zostanie oficjalnie sformalizowana.

O. Jérôme Paluku, Sekretarz ds. Współpracy Misyjnej, przedstawił Definitorium sprawozdanie z działań podjętych w ostatnich miesiącach. Niedawno podróżował na Madagaskar, do Ekwadoru i na Filipiny, aby z bliska śledzić trwające tam inicjatywy. Jego zadaniem jest doradzanie, wspieranie i towarzyszenie misyjnym projektom Zakonu, działanie jako łącznik między naszymi misjami a agencjami darczyńców oraz czuwanie nad odpowiedzialnym wykorzystaniem otrzymanych środków i przygotowywaniem sprawozdań z projektów. Od początku obecnego stulecia, we wrześniu 2021 r., zrealizowano 107 projektów w 22 Okręgach na łączną kwotę 3 066 885,45 euro. W 2024 roku nasze misje otrzymały 730 380,45 euro od agencji darczyńców.

Mówiąc o zarządzaniu projektami, o. Jérôme podkreślił potrzebę starannego przygotowywania dokumentacji, prawidłowego wykorzystania otrzymanych dotacji i terminowego przekazywania darczyńcom kompletnych sprawozdań. Przejrzystość i zgodność są niezbędne, aby zapewnić chęć wspierania Zakonu przez różne podmioty. W związku z tym konieczne jest, upewnić się, że odpowiedzialni za realizowanie projektów posiadali odpowiednie kompetencje i przygotowanie. Sam pomagał w prowadzeniu szkoleń z zakresu zarządzania aktywami w różnych miejscach na całym świecie i może nadal to robić, gdy zajdzie taka potrzeba.

Z O. José Pereira, Sekretarzem ds. Informacji, rozmawialiśmy o ewolucji i obecnym stanie różnych kanałów komunikacji, poprzez które upubliczniane są wszystkie informacje dotyczące życia Zakonu, w szczególności strony internetowej, sieci społecznościowej czy kanału YouTube. Wśród materiałów, które są obecnie w przygotowaniu, znajdują się fiszki na rok 2025 z okazji stulecia kanonizacji św. Teresy od Dzieciątka Jezus, którym jak zwykle będą towarzyszyć krótkie komentarze wideo.

Ważnym i trudnym zadaniem informacyjnym jest tłumaczenie na różne języki licznych dokumentów i materiałów sporządzanych przez Dom Generalny. W imieniu Definitorium i całego Zakonu wyrażamy szczerą wdzięczność wszystkim, którzy chętnie i wytrwale współpracują w tej ważnej posłudze.

O. Angelo Lanfranchi, w swej roli Archiwisty Generalnego, poinformował Definitorium o inicjatywach podjętych w celu zarządzania i konserwacji niektórych archiwów i bibliotek klasztorów Zakonu, które zostały zniesione lub są w trakcie zniesienia. Ponadto trwają ważne prace renowacyjne w antycznej Ap-tece klasztoru Santa Maria della Scala w Rzymie.

Karmelitanki Bose

Z O. Rafałem Wilkowskim, Sekretarzem ds. Mniszek i z Wicesekretarzem, O. Juanem Pablo Patiño, omówiliśmy niektóre aspekty dotyczące Karmelitanek Bosych. Jednym z aktualnych problemów jest rewizja Konstytucji (1991). Międzynarodowa Komisja spotkała się już kilkakrotnie w formie wirtualnej i poczyniła znaczne postępy w powierzonych jej pracach. Komisja w stosownym czasie przedstawi bardziej szczegółowe informacje na temat poczynionych postępów. Pozytywne doświadczenie spotkania i dialogu przedstawielek wszystkich Federacji, jakie miało miejsce w Nemi w kwietniu, pozostaje fundamentalnym punktem odniesienia w tym procesie.

Z drugiej strony skomentowaliśmy pewne informacje dotyczące Federacji. Niektóre z nich są obecnie w fazie rozeznawania, a już zdarzają się przypadki łączenia się Federacji (niedawno doszło do połączenia Nawarry i Katalonii). Przypomnieliśmy również o szczególnej sytuacji niektórych klasztorów, jakie z różnych względów wymagają szczególnej uwagi, w tym także tych na Bliskim Wschodzie (Egipt, Izrael, Syria itp.).

Karmel Świecki

O. Ramiro Casale, Delegat ds. Świeckiego Zakonu, przedstawił raport z przygotowań do światowego spotkania Świeckiego Karmelu, zaplanowanego na lipiec 2026 r. w Ávila; liczne zgłoszenia wstępne już wpłynęły. Opowiedział także o spotkaniach, które odbył w ostatnich miesiącach ze wspólnotami OCDS w różnych częściach świata (w szczególności w Indiach, Sri Lance, Holandii itd.). Dokonaliśmy przeglądu i zatwierdzenia statutów Świeckiego Karmelu w Chorwacji oraz przejrzelśmy i skomentowaliśmy cenne materiały dotyczące formacji ciągłej Świeckiego Karmelu w Stanach Zjednoczonych.

Przed zakończeniem spotkania przejrzelśmy kalendarz na najbliższe miesiące, zwracając szczególną uwagę na zaplanowane wizytacje pasterskie. Kapituły prowincjalne odbędą się od końca 2025 r. do połowy 2026 r., po nich nastąpi Definitorium Nadzwyczajne z udziałem nowych Przełożonych Wyższych. Spotkanie zaplanowano w Meksyku w dniach od 30 sierpnia do 9 września 2026 r. Jego celem będzie przygotowanie Kapituły Generalnej oraz dostarczenie Prowincjałom wskazówek i materiałów, które pomogą im jak najlepiej wypełniać swoją posługę w Okręgach. Jeśli Bóg pozwoli, Kapituła Generalna odbędzie się w maju 2027 r. w Rzymie.

Jesteśmy u progu Bożego Narodzenia i Roku Jubileuszowego. Wraz z całym Kościołem przyjmujemy zaproszenie do bycia pielgrzymami nadziei. Czujemy się wezwani do przekazywania ludzkości pragnienia, aby Królestwo zapowiadane przez Jezusa stawało się rzeczywistością jako dar od Boga, z naszym przyjęciem i współpracą, wiedząc, że „nadzieja nieba tyle otrzymuje, ile się spodziewa” (Jan od Krzyża).

Z braterskim pozdrowieniem

O. Generał wraz z Definitorami

Tłumaczenie z j. włoskiego: o. Grzegorz A. Malec

Spotkanie Rad Generalnych O. Carm i OCD w Rzymie

Obie Rady Generalne (OCARM i OCD) spotkały się na odbywającym się co dwa lata posiedzeniu w Kurii Generalnej Karmelitów Bosych (Rzym) 10 grudnia 2024 r.

Spotkanie rozpoczęło się modlitwą południową w kaplicy wspólnoty, po której Rady zebrały się na sesji plenarnej.

Członkowie Rad wspólnie przedyskutowali kwestię ochrony i podzielili się kilkoma normami i strukturami (zwłaszcza na poziomie Zakonu), które są fundamentalne i potrzebne.

Omówiono sposób, w jaki dokumenty formacyjne Zakonów (*Ratio Institutionis Vitæ Carmelitanæ*, *Ratio Institutionis*) są obecnie rewidowane. W szczególności zwrócono uwagę na niezbędne towarzyszenie braciom, którzy w pierwszych latach są po ślubach wieczystych lub kapłaństwie. Różne podejścia zostały przeanalizowane przez Rady Generalne.

Podczas spotkania omówiono różne inicjatywy, które oba Zakony zaplanowały z okazji Roku Jubileuszowego 2025. Zdecydowano, że w czerwcu 2025 r. obie Rady Generalne odbędą wspólną pielgrzymkę przez Drzwi Święte Bazyliki św. Piotra. Ponadto zdecydowano, że w dniu 2 czerwca 2025 r. w Santa Maria in Traspontina (Via della Conciliazione, Rzym) zostanie odprawiona wspólna Eucharystia ze wszystkimi członkami Rodziny Karmelitańskiej obecnymi w tym czasie w Rzymie. Na podstawie prac przeprowadzonych przez Komisję Mieszana w 2000 r., oba Zakony będą współpracować w przygotowaniu mapy dla pielgrzymów, wskazującej znaczące miejsca Karmelu w Rzymie.

Następnie sobory generalne dyskutowały o tym, w jaki sposób pobożność maryjna i teologia maryjna mogą być pogłębiane i umacniane w obu zakonach.

Podczas spotkania obie Rady wymieniły się różnymi darami, w tym szkaplerzami wykonanymi przez mniszki bose z Hajfy (Izrael) oraz niektórymi najnowszymi publikacjami obu zakonów.

Za: www.karmelici.pl

Papież kanonizował Męczennice OCD z Compiègne

Czcigodni Ojcowie Prowincjałowie, Drodzy Współbracia i Siostry Polskich Prowincji Karmelu Terezańskiego, Drogie Siostry i Drodzy Bracia, karmiący się w swym życiu duchowym skarbami karmelitańskiej szkoły duchowości.

Biuletyny wydawane przez Kurie Prowincjalne naszych Prowincji („Karmel-Info”, nr 172, „Życie Karmelu”, nr 186), informowały niedawno że w najbliższym czasie Ojciec Święty Franciszek dokona kanonizacji równoważnej Błogosławionych Męczennic rewolucji francuskiej z Compiègne – Teresy od św. Augustyna i XV Towarzyszek, tj. poleci wpisać je do Katalogu Świętych. Kanonizacja ta stała się faktem właśnie dzisiaj, kiedy to Biuro Prasowe Stolicy Apostolskiej podało komunikat, w którym czytamy: „Dnia 18 grudnia 2024 roku, Ojciec Święty Franciszek przyjął na Audyencji Jego Eminencję księdza kardynała Marcello Semeraro, Prefekta Dykasterii Spraw Kanonizacyjnych. Podczas audyencji Papież potwierdził decyzje Zgromadzenia Zwyczajnego Kardynałów i Biskupów, członków Dykasterii i postanowił rozszerzyć na cały Kościół powszechny kult Błogosławionej Teresy od św. Augustyna (na świecie Marii Magdaleny Klauddii Lidoine) i 15 towarzyszek z Klasztoru Karmelitanek Bosych z Compiègne, męczennic, zamordowanych z nienawiści do wiary 17 lipca 1794 roku w Paryżu (Francja), wpisując je do Katalogu Świętych, poprzez kanonizację równoważną”.

Przypomnijmy, że kanonizowane Mniszki, aresztowane przez rewolucjonistów 24 czerwca 1794 roku, przyjęły męczeństwo z całkowitym poddaniem się woli Bożej, dając heroiczny przykład czerpania mocy ducha z miłości Boga. Chciano je zmusić do porzucenia Zakonu i prowadzenia świeckiego trybu życia. One jednak stanowczo i nieustraszenie oparły się temu. Odmówiły również złożenia przysięgi wierności na nową, rewolucyjną konstytucję. W więzieniu traktowano je brutalnie i wycierpiały wiele poniżeń. W końcu zostały skazane na śmierć przez ścięcie gilotyną. Idąc na miejsce egzekucji śpiewały „Salve Regina” i „Veni Creator”. Straciły życie, dając w ten sposób najwyższe świadectwo swemu Panu, z radością, której nikt nie mógł im odebrać. Każda z mniszek przed ścięciem odnowiła swe śluby zakonne na ręce przeoryszy. Działo się to 17 lipca 1794 roku, nazajutrz po uroczystości Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel – Matki Bożej Szkaplerznej, której szatą były odziane. Ich beatyfikacji dokonał w Rzymie 13 maja 1906 roku święty papież Pius X.

Niech wpisanie do Katalogu Świętych m. Teresy od św. Augustyna (Lodoine) i jej Towarzyszek, s. Marii Anny Brideau, s. Anny Piecourt, s. Karoliny Thouret, s. Eufrazja Brard, s. Henrietty Croissy, s. Teresy Hanisset, s. Teresy Trezel, s. Julii Alojzy de Neuville, s. Marii Henrietty Pelras, s. Konstancji Meunier, s. Marii Roussel, s. Marii Dufour, s. Elżbiety Verolot, s. Katarzyny Soiron i jej rodzonej s. Teresy Soiron,

odnowi w nas miłość do Chrystusa i do Zakonu. Przyjmijmy od Kościoła dar kanonizacji naszych Współsióstr jako szczególny podarunek na Boże Narodzenie i prosimy za ich przyczyną o prawdziwy pokój i braterstwo na ziemi. Wiemy bowiem, że darów tych nie może nam dać nikt inny. Pomyślmy, że Święte Męczennice z Compiègne pozbawiono przecież życia w imię jakże dziwnie rozumianej „liberté, égalité et fraternité”. Prawdziwą wolność, równość i braterstwo może nam ofiarować tylko Jezus, który przychodzi właśnie jako „Przedziwny Doradca, Bóg Mocny, Odwieczny Ojciec, Księżę Pokoju” (Iz 9,5).

Zjednoczony w modlitwie i oczekiwaniu bliskie już przyjście Pana w tajemnicy Bożego Narodzenia

br. Szczepan T. Praśkiewicz OCD, Relator Dykasterii Spraw Kanonizacyjnych

Rzym, 18 grudnia 2024 r.

Kolejni karmelitańscy męczennicy rewolucji francuskiej

Niedawna kanonizacja równoważna Karmelitank Bosych z Compiègne, męczennic rewolucji francuskiej, stawia pytanie czy w czasie tejże rewolucji nie oddały życia za wierność Chrystusowi i Kościołowi inne karmelitanki bose, a nadto ich współbracia w Zakonie – karmelici bosci.

Pytanie to nie jest bezzasadne i odpowiedź na nie jest pozytywna. Już 1 października 1995 roku św. Jan Paweł II, w gronie 64 męczenników, ofiar rewolucji francuskiej, beatyfikował trzech karmelitów bosych, o. Leonarda Duverneuill, o. Michała Alojzego Brulard i o. Huberta Gagnet.

Nadto 22 stycznia 2024 roku rozpoczął się w Lyonie proces beatyfikacyjny Tomasza Merlé de Castillon i 79 towarzyszy, wśród których jest jedna karmelitanka bosa, s. Magdalena od Krzyża (Anna Vial) i dwóch karmelitów bosych: o. Andrzej Blanchard i o. Ludwik Ambroży Siruede. Wszyscy troje nie chcieli złożyć przysięgi na rewolucyjną Konstytucję cywilną kleru, za co ojcowie Andrzej i Ludwik Ambroży zostali rozstrzelani w Brotteaux (pierwszy 3 stycznia, drugi 2 lutego 1794 roku), a siostra Magdalena poniosła śmierć na gilotynie (5 kwietnia 1794 roku).

Wspierajmy modlitwą postępowanie kanoniczne zmierzające do ich beatyfikacji.

o. Szczepan T. Praśkiewicz OCD

Fresk Matki Bożej Witającej w Berdyczowie

Z inicjatywy berdyczowskiej wspólnoty karmelitów bosych, przy wsparciu finansowym i merytorycznym Narodowego Instytutu Polskiego Dziedzictwa Kulturowego za Granicą „Polonika”, ręką prof. Sylwestra Piędziejewskiego, obraz Matki Bożej Berdyczowskiej zniszczony w czasie II wojny światowej został zrekonstruowany i powraca na swoje miejsce. Od 8 grudnia 2024 r. Bogurodzica będzie spoglądać z tego wizerunku na każdego, kto przekroczy bramę fortecy berdyczowskiej – będzie witać i zachęcać go do większej ufności Chrystusowi. Profesor Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie na Wydziale Malarstwa Sylwester Piędziejewski nad bramą forteczną w Berdyczowie wykonał polichromię-fresk w technice krzemianowej farbami Keima.

Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP – 8 grudnia 2024 r. w Berdyczowie – przebiegła pod znakiem nie tylko parafialnego odpustu, ale i dziejowych wydarzeń.

Najpierw w Ośrodku Charytatywnym „Karmel” przywitano znacznych gości z Polski i Ukrainy ok. 11.00 na kawie. Wstępne słowo o Ośrodku i jego działalności zaprezentowali Diana i Vadym, potem prezentację o pracach remontowo-rewaloryzacyjnych historycznego i zabytkowego kompleksu karmelitów bosych przedstawił o. Józef Kucharczyk dopełniając słowo zdjęciami.

Odpustową Eucharystię o g. 12.00 sprawował bp Edward Kawa – bp pomocniczy archidiec. lwowskiej, przywitany – podobnie jak i inni zaproszeni goście, pielgrzymi, parafianie tuż przed Liturgią przez kustosa Sanktuarium MB Berdyczowskiej o. Vitalii Kozaka, który też w kilku słowach ukazał istotę Niepokalanego Poczęcia NMP.

Do tych słów nawiązał również w swej krótkiej homilii ks. bp Edward podkreślając znaczenie czystości, posłuszeństwa i pokory Maryi w walce ze złem, którego korzeniem jest grzech. I to on właśnie w znacznej mierze sprowadził na ukraińską ziemię wojnę oraz jej tragiczne skutki, których jesteśmy świadkami co dzień i noc. Apel o pokój to apel o walkę z grzechem powszednim w każdym z nas.

A Maryja wesprze owe usilne starania o nawrócenie i odrzucenie grzechu. Dzisiaj, podczas tej Eucharystii jest szczególna godzina łaski – i trzeba ją wykorzystać.

Po uroczystym odśpiewaniu Te Deum o. Vitalii dziękując za możliwość świętowania zapraszał do głosu różne osoby: na początek o. Benedykt Krok – Delegat Prowincjała Krakowskiej Prowincji Karmelitów bosych w Ukrainie retrospektywnie przebiegł przez ponad 20 lat swej posługi w Berdyczowie stając się świadkiem walki o odzyskanie kościoła i swobodnego wyznawania wiary po okresie morderczego komunizmu, dziękując wszystkim tym, którzy odważyli się w ten czas stanąć do heroicznej walki z różańcem w rękę i do wszelakich prac odbudowy z łopatą i wiaderem w rękę.

Ze strony polskiej przemawiali jeszcze: ambasador RP w Ukrainie Piotr Łukasiński oraz Michał Michalski w imieniu Narodowego Instytutu Polskiego Dziedzictwa Kulturowego za Granicą „Polonika” odczytawszy wpierw list od Bożeny Żelazowskiej sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz generalnego konserwatora zabytków w Polsce.

Ze strony ukraińskiej głos zabrał Anatolij Duszeko, zastępca Kierownika Wojewódzkiego Oddziału Kultury i Turystyki w Żytomierzu oraz mer miasta Serhij Orljuk. Wszyscy jednomyślnie podkreślali znaczenie dobrej i owocnej współpracy polsko-ukraińskiej w tej i innej dziedzinie międzysąsiedzkich stosunków - kiedyś i dziś.

Przy śpiewie pieśni „Berdychivska Maty” (Berdyczowska Matko) ruszyła procesja pod główną bramę fortecy, gdzie po wstępnym słowie biskupa przy akompaniamencie trąbki został odsłonięty fresk Matki Bożej Berdyczowskiej – Witającej a następnie poświęcony. Na koniec zabrzmiał dobrze już znany w Berdyczowie hymn karmelitański: Flos Carmeli, a licznie zebrani wierni otrzymali pamiątkową pocztówkę.

Paweł Ferko OCD

PROWINCJA - BRACIA

Abp Kondrusiewicz na Pasterce u Karmelitów Bosych w Mińsku

W nocy z 24 na 25 grudnia – w świętą noc Narodzenia Pana – arcybiskup emeryt Tadeusz Kondrusiewicz modlił się z wiernymi parafii Bożego Ciała w Mińsku.

Na zaproszenie ojców karmelitów bosych, którzy służą w tej parafialnej wspólnotcie, zasłużony hierarcha przewodniczył uroczystej Mszy św., Pasterce. Jej nazwa pochodzi z łacińskiego słowa, które po przetłumaczeniu oznacza „pastuszek”, bo to właśnie pastuszki pierwsi usłyszeli od aniołów radosną nowinę o tym, że w Betlejem narodził się Zbawca świata, i od razu pospieszyli, aby oddać pokłon Panu.

W homilii Arcybiskup na początku przypomniał, że Jezus narodził się w żłobie, bo dla Józefa i Maryi nie było miejsca oprócz stajni dla bydła.

Arcybiskup zaproponował zebrany pomyśleć, czy dzisiaj w naszych sercach jest miejsce dla Nowonarodzonego Zbawcy, który przychodzi na świat. Przy czym hierarcha zwrócił uwagę, że ewangeliczne opowiadanie o narodzeniu Jezusa – to historia Bożej miłości do grzesznego człowieka, a Boże Narodzenie – to święto światła.

«Nie bez przyczyny anioły, ogłaszający narodzenie Chrystusa, sławili Boga słowami: „Chwała na wysokości Bogu, a na ziemi pokój ludziom dobrej woli“. Anielski śpiew podpowiada nam, że prawdziwy pokój na ziemi jest dostępny tym, kto wykonuje Bożą wolę», — zaznaczył Arcybiskup Kondrusiewicz, zauważając, że Boże Narodzenie to również święto nadziei. Ten aspekt według niego, jest szczególnie aktualny w perspektywie świętowania Roku Jubileuszowego, który rozpoczął się w Katolickim Kościele, a jego dewizą są słowa „Pielgrzymi nadziei”.

«My wszyscy — jesteśmy pielgrzymami do niebieskiej Ojczyzny. Na tej drodze musimy przezwyciężyć wiele złożonych i ciężkich sytuacji. Jednak żyjemy nadzieją, że możemy je pozytywnie rozwiązać. Nadzieja może być ludzką i chrześcijańską. Ta ludzka opiera się na ludzkich możliwościach, które jak wiadomo są ograniczone, a chrześcijańska — na wierze w Boga, który jest wszechmogący i nigdy nas nie zostawia», — zaznaczył zasłużony hierarcha, podkreślając, że Jezus jest zapowiedzianym przez proroków Emanuelem — «Bogiem z nami».

Według hierarchy, Boże Narodzenie — to święto i jednocześnie zadanie, bo każdego roku stawiają wiernych przed pytaniem: «Jeśliby Jezus przyszedł dzisiaj, to jakbyśmy Jego przyjęli? Może również odmówilibyśmy Jemu?..»

«Ale, On przychodzi i puka w drzwi naszych serc. Czy słyszymy Jego? Czy ich drzwi otwarte? Jezus już dwa tysiące lat szuka miejsca w naszych sercach, gdzie mógłby narodzić się swoją łaską», — zauważył hierarcha, stwierdzając, że Boże Narodzenie — to nie tylko nadzieja przeszłości, ale również nadzieja dzisiejszego dnia.

«Otwórzmy Jemu drzwi naszych serc, aby On tam wszedł, a my moglibyśmy radośnie zawołać: „Dziś narodził się nam Zbawca, Jezus Chrystus, w którym nasza nadzieja“», — zachęcał na zakończenie homilii arcybiskup Tadeusz Kondrusiewicz.

Tłumaczenie z catholic.by Piotr Frosztega OCD

Mińsk: Na kolanach w Nowy 2025 Rok

Przeróżnie świat witał nowy 2025 rok. Ktoś bawił się w gronie najbliższych, inni tańczyli na rynkach swoich miast, jeszcze ktoś inny padł pod stół i nie doczekał się nowego roku. My natomiast przywitaliśmy nowy 2025 rok na kolanach, przed Najświętszym Sakramentem.

Tradycyjnie już nasza wspólnota, w ten dzień przeżywa kolędę. Zaprosiliśmy jak zawsze bpa Juryja Kosobutskiego, Generalnego Wikariusza Archidiecezji Mińsko-Mohylewskiej, by poświęcił nasze cele zakonne. O 21 godzinie odmówiliśmy w białych płaszczach pierwsze nieszpory z Uroczystości Bogarodzicy, po czym zaśpiewaliśmy Salve Regina. Po nieszporych Biskup Juryj odmówił modlitwę błogosławieństwa domu i jego mieszkańców, po czym razem z siostrami szarytkami, które mieszkają na terenie naszej parafii i udzielają się w katechezie i duszpasterstwie, towarzyszyliśmy biskupowi, który święcił nasze cele zakonne.

Po kolacji Biskup Juryj przewodniczył Mszy św., na której zebrali się również nasi parafianie. Po odśpiewaniu dziękczynnego Te Deum, hierarcha pobłogosławił nas Najświętszym Sakramentem.

Na ostatnią część wieczornego i nocnego świętowania, zeszliśmy do centrum duszpasterskiego, które mieści się pod kościołem. Tam razem z parafianami, młodzieżą i dorosłymi, przy fajnej muzyce, kolędach i dobrze zastawionym stołem, spędzaliśmy pierwsze godziny nowego roku.

2025 rok przywitaliśmy w nowym kościele. Od 1 listopada razem z parafianami modlimy się w kościele, który budowaliśmy 6 lat. Dziś z wielką radością możemy powiedzieć, że zaplanowaliśmy konsekrację kościoła i poświęcenie klasztoru na 7 czerwca 2025 roku. Dlatego już dziś czujcie się zaproszeni. Oczywiście wiem, droga, granica, może stanie w kolejce na granicy, a to pewnie dzisiaj mało kto ma paszport. Są to realne przeszkody, które sprawiają, że droga nie jest łatwa. Ale wszystkie te przeszkody można pokonać, jeśli się bardzo chce. Będzie nam miło gościć Was w progach naszego domu.

Jest to też okazja, by po raz kolejny podziękować za Wasze modlitwy i wsparcie materialne. Gościliśmy w Waszych wspólnotach parafialnych, prosząc o ofiary na budowę. Dziękujemy przełożonym naszych domów, którzy zawsze byli otwarci na pomoc w tej materii. Są klasztory sióstr naszych karmelitanek, które pamiętają o nas i wspierają nas. Nie możemy zapomnieć o świeckim karmelu, który też czynnie i aktywnie wspierał nas ofiarami. Ta świątynia i ten klasztor w Mińsku powstały dzięki ofiarności wielu. Tylko jedyny Pan wie, jak wielu Was było, i jak wielu ma swoją cegiełkę w murach tej świątyni i klasztoru. Dziś za Wasze dobre serca, życzliwość i wszelkie dobro dziękujemy. No i oczywiście pozdrawiamy Was wszystkich ciepło i nieco zimniejszego Mińska.

o. Siarhei Trystsien OCD

Srebrny Jubileusz obecności Karmelitów Bosych na Syberii

Dnia 14.12.1999 r. Bracia Maciej Sydow i Kasjan Dezor przybyli do Usola Syberyjskiego. 25 lat później w uroczystość św. Jana od Krzyża świętowaliśmy srebrny jubileusz posługiwania Karmelitów na Syberii. Przede wszystkim dzięki Panu Bogu i życzliwości dobrych ludzi nasza misja w Usolu może wciąż trwać.

Z Domu Generalnego przyleciał do nas delegat o. Generała (sam N. O. Generał nie mógł być obecny) o. Rafał Wilkowski. Ojca Rafała odebraliśmy z lotniska w Irkucku 13-stego w piątek, a w niedzielę już musiał wracać do swoich obowiązków. Tym bardziej jesteśmy mu wdzięczni, że mimo swojej zajętości znalazł możliwość przylotu do Usola na uroczystość.

O. Rafał przywiózł nam List Gratulacyjny z Dykasterii ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, podpisany przez jej Prefekta kardynała Joao Braz de Aviz i List Gratulacyjny od NO Generała Miguela Marquez Calle. Zarówno Kardynał Prefekt jak i NO Generał wyrazili nam swoją wdzięczność za obecność i trwanie w Usolu Syberyjskim, życząc wszelkich łask i udzielając nam swojego błogosławieństwa na dalsze lata służby Bogu i ludziom.

O. Generał ponadto, skontaktował się z nami przez Messenger Telegram. Z różnych stron napływały do nas życzenia i gratulacje.

Na uroczystej Mszy Świętej, której przewodniczył nasz Biskup Ordynariusz Cyryl Klimowicz zgromadziło się duchowieństwo i parafianie. Ks. Biskup w swoim kazaniu podziękował naszemu Zakonowi za 25 lat służby w jego diecezji, za wybudowanie kościoła, za naszą klasztor, za posługę w parafii i w diecezji. Podziękował też za naszą posługę Siostram Karmelitankom, za naszą dyspozycyjność i otwartość na różne wyzwania.

Po uroczystej Mszy Świętej przeszliśmy do klasztoru Sióstr Albertynek, gdzie był uroczysty obiad i kawa. Po obiedzie o. Paweł przygotował 20 minutową prezentację fotografii od przyjazdu pierwszych karmelitów do Usola po dziś. Było wiele emocji, bo i wspominać jest co. Następnym punktem jubileuszowym był spektakl o św. Rafale Kalinowskim, przygotowany przez naszych parafian pod przewodnictwem s. Taidy albertynki. Świetnie przygotowany i świetnie zagrany.

Wszystko skończyło się około godziny 17.00, atmosfera była bardzo uroczysta i podniosła.

Brakowało tylko jednego, ani słowa z Warszawy...choć trzeba przyznać, że przy ostatnim spotkaniu naszego Ojca Przełożonego Mirosława z Prowincjałem padły słowa zachęty do naszej wspólnoty, cytata dosłowny: „Tylko życie oszczędnie” koniec cytatu. O. Mirosław kwestował w Polsce, abyśmy mieli za co przeżyć zimę. Ale byłbym niesprawiedliwy, nie wspominając o jeszcze jednym współbracie z Warszawy, który bardzo chciał nam pomóc. O. Jakub Kamiński chciał zebrane przez o. Mirosława ofiary przelać na konto!? Tylko jest jeden problem z tym, bo prawie od trzech lat tutaj trwa wojna i od trzech lat wszystkie operacje bankowe są zablokowane. I od trzech lat wozimy przez granicę żywą gotówkę.

Dobre rady i chęć pomocy z Warszawy do dość sporo. Bóg zapłać!

Z modlitwą i wdzięcznością o. Paweł Apostoł od MB Różańcowej OCD

Od Braci z Korony...

Drodzy Bracia i Siostry w Karmelu,

Ostatni miesiąc klasztoru w Koronie obfitował w wizyty ważnych osób Kościoła czy Zakonu. 14.12 w uroczystość św. NO Jana od Krzyża naszą wspólnotę odwiedził bp Eryk z naszej diecezji St. Augustine.

Przewodnicząc uroczystej Eucharystii biskup nawiązywał do proroka Eliasza, naszego duchowego założyciela. Mówił też, że św. Jan od Krzyża jest tym który uczy nas przeżywać cierpienie w naszym życiu.

Cierpienie samo w sobie nie jest wartością, ale przeżywane jako miłość w łączności z Jezusem ma wielką wartość.

Po Eucharystii o. Robert oprowadził biskupa Eryka po naszym ogrodzie klasztornym i pokazał mu dom gościnno-rekolekcyjny „Betania”. W rozmowie biskup bardzo był zainteresowany możliwością przyjazdu do tego miejsca księży i innych osób. Wyrażał też uznanie dla działalności którą tu prowadzimy. Potem uczestniczył – razem z nami i licznie przybyłą wspólnotą gromadzącą się wokół naszej kaplicy – w agapie ze wspianymi daniami i smakołykami. Biskup miał okazję porozmawiać z różnymi osobami, co sprzyjało zacieśnianiu więzi w ramach wspólnoty diecezjalnej.

Oczywiście po drodze mieliśmy święta. Czas niezwykle radosny choć i pracowity. A trzeci i czwarty dzień Oktawy w ramach wspólnotowych rekreacji odpowiedzieliśmy na zaproszenie dwóch rodzin przybywających często do naszego klasztoru. Ciekawą rzeczą jest że w oba te dni br. Patryk bardzo się otwierał i chętnie opowiadał o różnych historiach z przeszłości naszego klasztoru. Może przywołam krótko tylko jedną. Pewnego razu o. Józef Zawada (założyciel tego klasztoru, zmarły w roku 2021) pracując w kaplicy niefortunnie się przewrócił i skaleczył tak, że tracił dużo krwi. Szczęśliwie udało mu się wydostać z kaplicy. Ale tuż przed wejściem ponownie się przewrócił, nie mógł się ruszyć ani nikogo powiadomić. I pewnie by się wykrwawił na śmierć gdyby nie cudowny zbieg okoliczności. Otóż poboczna droga dojazdowa do naszego klasztoru i do naszych sąsiadów była po ulewach obficie zalana wodą. Tak, że była trudno przejezdna. Dlatego akurat zdarzyło się – choć było to późno w nocy – że w ramach objazdu pobocznej drogi ktoś z sąsiadów przejeżdżał przez posesję klasztoru. Spotkał dzięki temu o. Józefa leżącego przed kaplicą i udzielił mu koniecznej pomocy...

A w dniu w którym piszę te słowa trwa wizytacja naszej wspólnoty przy klasztorze w Koronie przez o. Krzysztofa, definitora generalnego – czyli tego samego który pół roku temu wizytował klasztor naszej prowincji. W ten sposób można powiedzieć jego wizyta w Koronie domyka czas wizytacyjny naszej prowincji (która formalnie się już skończyła). Na pierwszej naszej wspólnej Mszy św. o. Robert witając publicznie o. Krzysztofa mówił, że jest to moment historyczny, bo pierwszy raz odwiedza nasz klasztor ktoś z Domu Generalnego. Chociaż okazało się później w rozmowie, że kilka lat temu, w 2016r. miała miejsce wizytacja ówczesnego o. Definitora, Daniela Chowning’a. Dzisiaj (9.01) o. Robert zabrał o. Krzysztofa na chwilę nad ocean. A juro w ramach rekreacji wybieramy się z nim do St. Augustine, czyli historycznego

miejsca gdzie została odprawiona pierwsza Msza św. w Ameryce. Gdy numer ten będzie opublikowany czy wysłany, to pewnie wizytacja w naszym klasztorze będzie dobiegać końca. Dlatego polecamy się Waszym modlitwom, aby przyniosła oba obfite owoce.

br. Grzegorz od Świętej Rodziny OCD

Grudzień w Nowicjacie

Wraz z początkiem miesiąca rozpoczęliśmy nasz drugi Adwent w Zakonie. Przyniósł on niewielkie zmiany: zamiast Mszy świętej w chórze „przenosimy się” do kościoła, a sam dzień rozpoczynamy trochę wcześniej. Roraty pozwoliły każdemu z nas jeszcze bardziej zasmakować jak to jest być zakrystianem: odpowiadaliśmy bowiem za przygotowanie porannej liturgii.

W Zakonie stale zachwyca nas możliwość rozwoju na wielu płaszczyznach. Trudno wyliczyć ilu nowych prac mieliśmy szansę podjąć się od samego postulatu... W grudniu zaś zyskaliśmy nowe i, jak już przeżywamy, niezwykle cenne doświadczenie! Br. Idzi Żłobecki przybył do Zamartego i przez dwa dni uczyliśmy się szycia na maszynie. Nie ma co ukrywać, wciągnęło nas to zajęcie i po pierwszych „dzielkach”: okładkach na Breviarz, woreczkach i małych szkaplerzach, pojawiają się nowe pomysły na rozwój tych zdolności. Za te warsztaty jesteście bardzo wdzięczni!

Pragniemy także chociaż ogólnie zaznaczyć, jakie wrażenie przynosi przeżywanie grudniowej atmosfery wewnątrz Karmelu. To pierwsze doświadczenie w poznańskim postulacie wskazywało, że właśnie okres Narodzenia Pańskiego wraz z Adwentem są najbogatsze w tradycje i przeżywane najbardziej wyjątkowo spośród wydarzeń całego roku. Elementy, które dla większości z czytelników są oczywiste, nas intrygują i bardziej pozwalają wejść w przeżywanie tych Świąt. Najcenniejszy zdaje się dzień skupienia z Dzieciątkiem jako okazja do wewnętrznego przygotowania; a jakże urocza jest zabawa w szukanie małego Jezusa podczas Niedzieli Świętej Rodziny (w dodatku wspomnienia starszych Sióstr i Braci o ich poszukiwaniu Dzieciątka stanowi niewyczerpany temat do rozmów!); nawet i przystrajanie Klasztoru dekoracjami czy ustawianie choinek – przynajmniej dla piszącego tę relację – stanowi nowość pomagającą wejść w *inność* tego okresu.

Z wyjątkowych chwil tego miesiąca chcemy podzielić się jeszcze dwoma. Pierwsza: na Wigilię i pierwsze trzy dni Oktawy gościliśmy Ojca Prowincjała, którego obecność zawsze wnosi dla nas radość oraz umocnienie. Wyjątkowe było usłyszeć tradycyjne życzenia prowincjałskie z ust samego autora! Za to na Święto

Młodzianków to my byliśmy goszczeni – rankiem wybraliśmy się do Klasztoru w Gdyni Orłowie. Dziękujemy Siostram za przyjęcie nas, wspólną modlitwę, rozmowę i kolędowanie. Poza tym, pomimo upływu dni, stale jesteśmy pod wrażeniem intrygującego smaku „orłowskiego” obiadowego barszczu, jak i podarowanego ciasta. Z kolei prezent w postaci ikon małego Jezusa stanowią szczególne pocieszenie dla tych z nas, którym, dzień później, figurki Dzieciątka nie udało się znaleźć. Jeszcze raz za to wszystko z serca dziękujemy!

br. Hubert

„Samorealizacja” a powołanie kobiety

Spotkanie z cyklu „Droga ku pełni człowieczeństwa ze św. Teresą Benedyktą od Krzyża” w warszawskim Carmelitanum

23 listopada w warszawskim Instytucie Duchowości Carmelitanum odbyło się pierwsze w nowym roku akademickim 2024/25 spotkanie dla kobiet. Nowy cykl spotkań nosi ogólny tytuł: „Droga ku pełni człowieczeństwa ze św. Teresą Benedyktą od Krzyża”. Sobotnie spotkanie odbyło się pod hasłem: „Samorealizacja a powołanie kobiety”. Program wydarzenia obejmował dwa wykłady autorstwa prof. Anny Grzegorzczak, Mszę św., adorację Najświętszego Sakramentu oraz Wieczór poezji maryjnej w ramach Salonu Świętych. Witając p. prof. Annę Grzegorzczak, którą słuchacze Carmelitanum, znają już z doskonałych wykładów dotyczących życia i myśli Edyty Stein w ramach Studium duchowości, organizator spotkania, Agnieszka Witkowska, przypomniała dorobek naukowy naszego gościa. Pani profesor jest filozofem, semiotykiem i kulturoznawcą. Jest także założycielką i dyrektorem Centrum Badań Edyty Stein Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, jak również wykładowcą na Wydziale Antropologii i Kulturoznawstwa Uniwersytetu Adama Mickiewicza. Obecne zainteresowania pani prof. Anny Grzegorzczak skupione są wokół historii mistyki, filozofii rozwoju duchowego i chrześcijańskiego dziedzictwa duchowego.

Pierwszy wykład nosił tytuł „Manowce samorealizacji” i jego celem było przyjrzenie się wszechwładnie panującemu obecnie pojęciu „samorealizacji” oraz innym pojęciom z nim związanych, by spojrzeć na nie zarówno od strony pozytywnej – jako świadomemu ukierunkowaniu na określony cel, t.j. przede wszystkim na przekraczanie siebie w kierunku transcendencji, jak i od strony negatywnej – jako nadmiernemu skupieniu na sobie w procesie realizacji często subiektywnie odczytywanych potrzeb, w przekonaniu, że ich realizowanie należy wyłącznie do nas. Wśród osób zajmujących się tą tematyką istnieją skrajne poglądy. Siłą rzeczy zahacza ona o psychologię jako dyscyplinę nauki zajmującą się rozwojem człowieka. Rodzi to dalsze podziały i nieporozumienia, bowiem brak konkretnych narzędzi weryfikacji w dyscyplinie, która nie podlega ściśle rzecz biorąc standardom naukowości (powód, dla którego Edyta Stein zarzuciła studiowanie psychologii), powoduje, że obecnie psychologom wierzy się niejako „na słowo” a z samej psychologii robi się współcześnie, jak to określiła prelegentka, „złotego cielca”. Psychologia humanistyczna, która zaczęła rozwijać się w XX w. jako nurt antynaturalistyczny, w większym stopniu stara się zgłębić procesy zachodzące w psychice człowieka. Jednym z jej przedstawicieli był Abraham Maslow ze swoją koncepcją schematu rozwoju ukazującym sekwencję potrzeb człowieka od najbardziej podstawowych (wynikających z funkcji życiowych) do potrzeb wyższego poziomu, które miałyby aktywizować się dopiero po zaspokojeniu potrzeb niższych. Kłam takiemu spojrzeniu na rozwój człowieka zadał austriacki psychiatra i psychoterapeuta Victor Frankl, który zarzucił Maslowowi, że jego koncepcja samorealizacji nie ma żadnego pokrycia w życiu, a szczególnie w sytuacjach ekstremalnych. Jako dowód Frankl przywołał przykład św. Maksymiliana Marii Kolbe, który, jako więzień obozu koncentracyjnego, nie mając w najmniejszym stopniu zaspokojonych potrzeb z tzw. „piramidy Maslowa” wznosi się na szczyty człowieczeństwa przekraczając swoje ludzkie uwarunkowania. Głównym wnioskiem płynącym z tej części spotkania było stwierdzenie, że aby człowiek mógł czuć się prawdziwie zrealizowany, musi być ukierunkowany na najwyższe wartości, które nadadzą sens jego życiu,

Celem drugiego wykładu, „Samorealizacja a powołanie kobiety”, było ukazanie w konkretnej biografii pozytywnie ujętej samorealizacji i powołania do przekraczania siebie w kierunku Boga, co skupia w swoim dziele i życiu św. Edyta Stein, w zakonie Teresa Benedykta od Krzyża. Jej postawa, mierzenie się z cierpieniem, krzyżem, ma być dla nas inspiracją i wyznaczać kierunek, w którym należy podążać. Jest on całkowicie sprzeczny z tym, co często proponują dzisiejsi psychologowie, jak to miało miejsce w przytoczonym przez p. Profesora przykładzie rady udzielonej przez wziętą terapeutkę, która rozwiązanie problemu cierpienia, krzyża, widzi jedynie w pozbyciu się go, w zrzuceniu i wyzwoleniu się od niego. Taka

postawa świadczy o całkowitym niezrozumieniu puenty, którą nam zostawia Edyta Stein, czyli wiedzy krzyża. Takie podejście likwiduje absolutnie sens trudnej drogi, cierpienia, samą mądrość krzyża. W chrześcijaństwie widzi się przeszkodę mającą niszczący wpływ na życie człowieka, a dążyć mamy, wg. modnych trendów psychologii, do „samorealizacji” w sensie odnoszenia ciągłych sukcesów. Edyta Stein odnosząc się do problematyki samorozwoju używa pojęcia — samoocena. Ona reflektowała nad sobą, oceniała swoje postawy i sama, poprzez refleksję, kształtowała swój rozwój i nie była to w żadnym razie droga zaspokajania w pierwszym rzędzie potrzeb egzystencjalnych. Tą drogą już przed nawróceniem, kiedy ambicje naukowe odgrywały jeszcze ważną rolę w jej życiu, doszła do konkluzji, że lepiej jest być dobrą, niż mądrą. Ostatecznie, przełamując wszystkie trudności, doszła do odkrycia swego powołania i w realizacji tego powołania pomogła jej modlitwa. Jej własna, ale także modlitwa wspólnoty; odwołanie się do wspierającej modlitwy i do wspólnoty.

Edyta jako karmelitanka ma tę łaskę, jaką jest lekarstwo karmelitów na każde cierpienie, czyli modlitwa. Modlitwa jest bramą ku transcendencji, do zjednoczenia z Bogiem. To droga Edyty, która potrafiła całymi nocami modlić się, o czym nie mówi się w opracowaniach biograficznych. Z jej słów bije to, co na drodze samorozwoju jest niezwykle ważne i niezwykle trudno osiągalne, to jest pokora. Zaufanie i poddanie swojej woli woli Bożej, co jest niezwykle trudne i dla wielu stanowi przeszkodę nie do pokonania w przyjęciu wiary. Edyta surowo ocenia dokonania psychologii właśnie z perspektywy badań nad rozwojem życia wewnętrznego. Pokazuje spustoszenia jakich dokonała psychologia pomijając religię i teologię i doprowadzając do powstania psychologii bez duszy. A także przekształcenie istoty duszy, jako jej siły, w pojęcie mitologiczne i chęć widzenia w niej jedynie fenomenów psychologicznych. Dążenie do naukowości psychologii doprowadziło do wyeliminowania duszy, która dla Edyty stanowiła podstawę. I właśnie penetracja duszy jest największym osiągnięciem fenomenologii, tj. filozofii, którą ona uprawiała. Brama modlitwy stanowi jedyny dostęp do wnętrza duszy. To bardzo trudne do osiągnięcia, ale nie ma innego sposobu. Edyta mocno akcentuje, co wyraźnie było podkreślone u św. Tomasza z Akwinu, że życie wieczne zawiązuje się w nas już tutaj, w życiu doczesnym, a ona, ze swoją kobiecą duszą, jest jak gdyby obdarzona tym, że potrafi przeprowadzić powierzone jej dusze do wieczności. I stąd, w swoim wielkim kompendium „Byt skończony a byt wieczny”, pokazuje nam, jak przejść w nieskończoność z bytu doczesnego do bytu wiecznego. Cytując p. Profesora: „Jakie to jest głębokie w porównaniu z tym, co nam oferuje psychologia. Nie tylko humanistyczna z początku XX w., ale w ogóle psychologia, która kończy się na bycie skończonym”. Psychologia nie pokaże sensu życia, bo tymi narzędziami, który dysponuje psycholog, nie możemy uchwycić sensu życia, który nie może być zakotwiczony w życiu doczesnym lecz w wieczności.

Ze współczesnego tzw. „coachingu” wyrzuca się zupełnie taką ścieżkę rozwoju. Pani Profesor zakończyła pytaniem, czy istnieje szansa, by wznieść ten współczesny „coaching” na wyższy poziom drogi modlitwy, bo nie da się pogodzić tych dwóch podejść.

Podczas dłuższej przerwy na poczęstunek mieliśmy także niecodzienną możliwość obejrzenia bogatej wystawy na temat życia, działalności i męczeńskiej śmierci św. Teresy Benedykty od Krzyża, przygotowanej przez Dom Edyty Stein we Wrocławiu. Można było także nabyć karmelitańskie nowości wydawnicze oraz biuletyn Res Carmelitanum.

Msza Święta, którą sprawował o. Wojciech Ciak, poprzedzona była półgodzinną adoracją Najświętszego Sakramentu w kościele Św. Trójcy. W homilii Ojciec odniósł się do przeżywanej w tym dniu uroczystości Chrystusa Króla. Nawiązując do Ewangelii, a zarazem do figury Jezusa Nazareńskiego, Króla, przedstawionego ze związanymi rękoma, Ojciec podkreślił, że ludzka przemoc wobec Jezusa jest bezużyteczna, bowiem to On sam się ofiaruje. W modlitwie prosił Go, by On sam dał nam zrozumieć, że nawet zatrzymany przemocą przez ludzi, jest bardziej niż kiedykolwiek wolny z powodu miłości, która będzie się wydawała skandalem i szaleństwem. I by także nas w tę miłość wprowadził.

W nawiązaniu do patronki dnia skupienia, Ojciec podkreślił, że w życiu Edyty Stein jest także obecna tajemnica Jezusa idącego na Krzyż. Ona otwierała się na nią i też miała niejako związane ręce, dobrowolnie dając się poprowadzić ku Krzyżowi. O tym, jak przejawiało się to w jej życiu mówi, cytowany przez Ojca, św. Jan Paweł II w „Liście apostolskim motu proprio, ogłaszającym św. Brygidę Szwedzką, św. Katarzynę ze Sieny i św. Teresę Benedyktę od Krzyża Współpatronkami Europy”. Starając się wydobyć główną myśl tam zawartą, można powiedzieć, że św. Teresa Benedykta od Krzyża jako myślicielka, mistyczka i męczennica stała się symbolem przemian dokonujących się w człowieku, kulturze i religii, „w których kryje się sam zarodek tragedii i nadziei kontynentu europejskiego”. Ponadto, „inaczej niż Brygida i Katarzyna, Edyta nie wywodziła się z rodziny chrześcijańskiej. Wszystko w niej jest wyrazem udręki poszukiwania i trudu egzystencjalnego «pielgrzymowania». Nawet wówczas, gdy odnalazła już prawdę w pokoju życia kontemplacyjnego, musiała przeżyć do końca tajemnicę krzyża”. Odnośnie filozofii, którą się zajmowała, „(...) włączywszy się w nurt myśli fenomenologicznej, Edyta Stein potrafiła dostrzec w niej odpowiedź na wymogi rzeczywistości obiektywnej, która nie zostaje bynajmniej wchłonięta przez podmiot, ale jest uprzednia wobec niego i stanowi miarę jego poznania, należy ją zatem badać w postawie skrupulatnego obiektywizmu. Trzeba się w nią wsłuchiwać, odkrywając ją zwłaszcza w człowieku dzięki zdolności do «wczucia» (słowo szczególnie drogie Edycie), która pozwala w pewnej mierze przyswoić sobie doświadczenia drugiego człowieka”. Dalej, Edyta „przeszła całą swą drogę ku chrześcijańskiej doskonałości nie tylko pod znakiem ludzkiej solidarności z macierzystym narodem, ale także prawdziwego duchowego współudziału w przeznaczeniu synów Abrahama, naznaczonych przez tajemnicę powołania i «nieodwołalne dary» Boże (por. Rz 11,29)”. I w końcu, skazana na śmierć w komorze gazowej „zrozumiała (...), że dokonując systematycznej zagłady Żydów, nałożono na barki jej narodu krzyż Chrystusa, przyjęła zatem jako swój osobisty udział w nim deportację i śmierć w otoczonym ponurą sławą obozie w Oświęcimiu-Brzezince. Jej krzyk łączy się z krzykiem wszystkich ofiar tej straszliwej tragedii, ale zarazem jest zjednoczony z krzykiem Chrystusa, który nadał ludzkiemu cierpieniu tajemnicą i trwałą owocność”.

Dla nas ważne jest, jak podkreślił Ojciec, byśmy idąc za Edytą – św. Teresą Benedyktą od Krzyża, patrzyli na Jezusa Nazareńskiego związanego, i razem z Nim odpowiadali na to wyzwanie dobrocią i wiernością, tak jak ona to czyniła. Z Nim z każdej sytuacji możemy wyjść zwycięsko... choć po ludzku wydaje się, że jest się zwyciężonym, spalonym, jak Edyta Stein, św. Teresa Benedykta od Krzyża, w krematorium.

Po Mszy Świętej miała miejsce część artystyczna. Tego wieczoru mieliśmy okazję wysłuchać poezji maryjnej w znakomitym wykonaniu p. Jerzego Zelnika. Akompaniament muzyczny do prezentowanych wierszy stanowiły pieśni maryjne w wykonaniu znakomitej artystki, p. Ewy Bloch. Ten wzruszający poetycko-muzyczny koncert zgromadził wyjątkowo liczną publiczność, która następnie przeniosła się na agapę przygotowaną w recepcji Carmelitanum, co stanowi już tradycję spotkań w ramach Salonu Świętych. W sobotnim spotkaniu wzięło udział ponad sześćdziesiąt osób, kobiet i mężczyzn. Wyrażana wobec organizatorów wdzięczność za cały duchowy i artystyczny program, za inspirujące wykłady p. Profesor, ale także za troskę o uczestników, w tym możliwość spowiedzi dzięki posłudze o. Wojciecha Ciaka, zachęca do kontynuowania tego rodzaju działalności. Następne spotkanie w ramach tej edycji odbędzie się w lutym 2025 roku. Jak zawsze serdecznie zapraszamy wszystkich zainteresowanych myślą i przesłaniem św. Teresy Benedykty od Krzyża, poszukujących odpowiedzi na pytania o sens życia, o odnalezienie własnego miejsca w Bożym planie zbawienia i o drogi do niego prowadzące.

Anna Domańska

Elk: poświęcenie katakumb i pierwszy pochówek

Pod koniec minionego roku w dniu 30 grudnia - przeżyliśmy niecodzienną i nieplanowaną wcześniej uroczystość poświęcenia naszych katakumb i pierwszego pochówku. 21 grudnia tuż przed Świętami Bożego Narodzenia zmarła w szpitalu elckim śp. Zofia - Mama Naszej Matki, która od 1,5 roku mieszkała w naszym klasztorze na furcie. Wiele względów praktycznych przemawiało za tym, aby pochówek odbył się w Elku, a ponieważ w grudniu zakończyliśmy budowę naszych katakumb, usytuowanych na granicy między klauzurą, a furcią, zrodził się pomysł, aby naszą zmarłą Mamę Zofię, jako pierwszą pochować w katakumbach. Wymagało to załatwienia wielu koniecznych formalności, co w czasie świątecznym, nie było czymś łatwym, ale jak widać Pan Bóg sam zaplanował taki scenariusz i pomógł nam w realizacji tego trudnego przedsięwzięcia. Pogrzeb Mamy Zofii, był piękny, odbył się w naszej kaplicy. Uroczystości rozpoczęła poprowadzona przez naszego Ojca Prowincjała O. Łukasza Kansego modlitwa przy zmarłej, po niej wraz z gromadzącymi się przyjaciółmi odmówiliśmy Różaniec. Mszy Świętej przewodniczył Biskup elcki Jego Ekscelencja Jerzy Mazur. Do koncelebrzy dołączył również biskup pomocniczy naszej diecezji bp. Dariusz Zalewski oraz 10 zaprzyjaźnionych kapłanów. Była również obecna najbliższa Rodzina oraz przyjaciele klasztoru.

„Bóg staje się człowiekiem aby wszystko co ludzkie mogło okazać się święte: praca, zmęczenie, ludzka miłość, samotność a nawet cierpienie. Przyjście Jezusa sprawia, że nasze życie nie jest bezsensownym korowodem ku śmierci, ale jest pełnym sensu i nadziei pielgrzymowaniem ku życiu wiecznemu”, Mówił w Homilii nasz kapelan ks. Jacek Uchan. Nazwał zmarłą Mamę Zofię prawdziwym pielgrzymem nadziei. Ta nadzieja wydała owoc ufności, który była zbudowaniem dla każdego kto spotykał Ją w chwilach ogromnego cierpienia. Ufna, cicha, wdzięczna za wszystko, całkowicie poddana i oddana. Odeszła w samotności, wierna przymierzowi jakie zawarła z Bogiem błogosławiąc córce wstępującej do Karmelu. Ta sama wierność kilkanaście miesięcy wcześniej zaowocowała decyzją o opuszczeniu Krakowa, w którym żyła prawie 70 lat i przeprowadzce do Elku. Wraz z mężem opuściła wszystko, żeby chronić powołanie swojego Dziecka. Dla naszej wspólnoty pozostanie świadkiem wierności Boga, Który troszczy się o wszystkie sprawy nasze i naszych bliskich, kiedy wierne jego wezwaniu, odważnie wchodzimy w Jego zamysły, często tak różne od naszych tradycji, przekonań, od każdego: „zawsze tak było...” albo „nigdy tak nie było...”. Ostatniego poranka spędzonego w klasztorze Bóg przyszedł do Mamy z sakramentem spowiedzi, namaszczeniem chorych i w Komunii Świętej. Porządkując pokój znalazłyśmy przy łóżku odręcznie zapisaną kartkę... „Jestem gotów na wszystko, przyjmuję wszystko, aby Twoja Wola spełniała się

we mnie i we wszystkich Twoich stworzeniach....” Ta modlitwa św. Karola de Foucauld była modlitwą Jej ostatnich dni.

Trudno przemilczeć pewien tajemniczy związek między faktem, że w naszym klasztorze, gdzie tak bardzo żywy jest kult świętych Zeli i Ludwika Martin, zamieszkali oboje rodzice jednej z sióstr, i że zmarła Mamusia, jak siostry mówią o każdej z matek, została złożona w naszych klasztornych katakumbach. Być może to pierwszy taki przypadek...

Mama nie mówiła o śmierci, mówiła o Bogu, rozmawiała z Bogiem. Wierzmy, że to nie śmierć przyszła po Nią, ale Bóg. Miłosierny Bóg wchłonął Ją jak kroplę rosy i jakby wypromieniował z odchodzącej Mamy Zofii nadzieję, cichą radość i łagodne ciepło. Doświadczyli tego lekarze, którzy się Nią opiekowali, doświadczyliśmy my i wszyscy którzy spotkali się na pogrzebowej Eucharystii. „Nikt z nas nie żyje dla siebie i nikt nie umiera dla siebie. Jeżeli bowiem żyjemy, żyjemy dla Pana; jeżeli zaś umieramy, umieramy dla Pana. I w życiu i w śmierci więc należymy do Pana”(Rz 14, 7-8).

Po przejściu na nasz cmentarz uczestniczyliśmy w dostojnym obrzędzie poświęcenia katakumb: *"Boże, Ty zechciałeś, aby Twój Syn Jednorodzony po swojej śmierci został złożony w nowym grobie, aby z niego powstał jako zwycięzca śmierci i dał nam rękojmię przyszłego zmartwychwstania. Ciebie więc, Boże, prosimy: pobłogosław te katakumby rozpostarte u stóp krzyża. Niech to miejsce, przeznaczone do grzebania ludzkich ciał, będzie miejscem spoczynku i nadziei. Niech ciała zmarłych, spoczywające tutaj w pokoju, powstaną nieśmiertelne w dniu chwalebnego przyjścia Twojego Syna..."*.

W Nowych Osinach...

Drodzy Czytelnicy Karmel-Info!

Pragniemy podzielić się z Wami wydarzeniami ostatniego czasu. 25 listopada uczciłyśmy wielką rekreacją beatyfikację bł. Anny od Jezusa. Tego też dnia rozpoczęła się w naszej wspólnocie 9-tygodniowa nowenna do Ducha Świętego przed naszymi wyborami. Naturalną więc rzeczą stało się, że bł. Anna została patronką tej nowenny i samych wyborów.

Na przełomie listopada i grudnia była z nami s. Aleksandra. Po pierwszym trzymiesięcznym pobycie w Usolu wróciła, by przedłużyć wizę, i na początku grudnia znów wyruszyć na wschód.

Tymczasem rozpoczął się Adwent i przyniósł mocny akcent mikołajkowy. Tradycją Nowych Osin jest, że kolejne siostry osiągnące wiek emerytalny ☺ mogą wskazać, na co wydać ich pierwszą emeryturę, albo

przynajmniej jej część. Najczęściej siostry kupują dla całej wspólnoty zapas lodów na długi czas, co bardzo się przydaje, zwłaszcza latem. Natomiast s. Ewa rozdzieliła całą kwotę pomiędzy nas z intencją nabycia dowolnie wybranego prezentu na Mikołaja. Pulę powiększyła jeszcze Nasza Matka z Radą. Kiedy nadszedł właściwy dzień i otrzymaliśmy prezenty, radości było co niemiara. Trzeba przyznać, że inwencja siostr jest niezwykła... ☺

5 grudnia gościliśmy panią Antoninę Krzysztoń. Spotkania z nią są dla nas każdorazowo bardzo ubogacające. Wspólny śpiew, a także rozmowa, jej opowiadania o pracy muzyka od kuchni, jej wspomnienia – wiele wnoszą i pozwalają na chwilę zatrzymania się i refleksji.

W uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP miałyśmy, jak co roku, wystawienie Najświętszego Sakramentu. Adoracją pragniemy wyrazić wdzięczność Trójcy Przenajświętszej za ten przywilej udzielony Matce Bożej. Wieczorem świętowałyśmy imieniny s. Marii.

Adwentowe oczekiwanie doprowadziło nas oczywiście do radosnych świąt Narodzenia Pańskiego, w tym roku spokojnych, z dużą ilością kolędowania oraz czasu na ulubione zajęcia. W święto św. Jana Ewangelisty odwiedzili nas bracia z Warszawy, z Raławickiej. Dobra rozmowa i dużo śmiechu wpisały się w tradycję tego typu spotkań. Wreszcie przyszła niedziela św. Rodziny i szukanie Dzieciątka. W tym roku chciało Ono podkreślić wymiar wspólnoty, więc wypadło ze swojej kryjówki podczas forsowania łóżka w celi zwanej „pustelnikiem”. Forsowania dokonywały s. Dominika z s. Agnieszka, im więc przypadło po jednej dzieciątkowej prośbie, a trzecią podarowały naszej seniorce, s. Krystynie, w dowód uznania za jej wierne poszukiwania nie osłabione wiekiem☺.

I tak oto doszliśmy do końca roku. Na Nowy Rok 2025 składamy wszystkim czytelnikom Karmel-Info życzenia pokoju na każdym poziomie: w sercu, w rodzinach, we wspólnotach, w naszej ojczyźnie i w całym świecie. Niech Jezus, Książę Pokoju, czuwa nad nami.

Z Karmelu w Warszawie

Czas nieubłagalnie mija. Zdaje się, że płynie coraz szybciej. Ze zdumieniem spostrzegamy, że już minął tydzień, miesiąc, rok ... choć wydawało się nam, że dopiero co się rozpoczął. Ilość spraw, pośród których codziennie się gubimy, absorbuje nas do tego stopnia, że nie dostrzegamy upływu czasu. Dopiero ważne lub wyjątkowe wydarzenia, nadzwyczajne okoliczności pozwalają się nam na chwilę zatrzymać i podjąć refleksję – nad czasem, przemijaniem, wiecznością, do której zdążamy. I im starsi jesteśmy, tym częściej za św. Janem Pawłem II zadajemy sobie pytanie – Czy to przemijanie ma sens? A może bardziej – jaki to przemijanie ma sens?

Listopad i grudzień, dwa ostatnie miesiące wieńczące rok kalendarzowy, to właśnie jeden z owych okresów pogłębionej refleksji nad przemijalnością życia, jego ostatecznym celem, czas zadumy nad rzeczywistością eschatologiczną, ale i nad tajemnicą Wcielenia Syna Bożego, który wkracząc w historię człowieka, pragnie ją przemienić. To też czas refleksji nad własnymi postawami wobec Bożej interwencji w naszym życiu, „rewizji życia” i nawrócenia w kierunku wyboru słusznych wartości prowadzących do Boga. Choć rokrocznie cyklicznie powtarzane są te same wydarzenia w kalendarzu roku liturgicznego, za każdym razem przeżywamy je inaczej, ubogacone doświadczeniem życiowym minionego okresu.

Miesiąc listopad kieruje nasze myśli ku tym, którzy już poprzedzili nas w drodze ku Ojcu i albo oczekują na nas w niebie, albo przygotowują się w czyśćcu do pełnego udziału w chwale zbawionych. Jak co roku, tak i tym razem w duchowej łączności z Kościołem obchodziliśmy Uroczystość Wszystkich Świętych (1 listopada), a z Zakonem – Święto Wszystkich Świętych Zakonu Karmelitańskiego (14 listopada), dziękując Bogu za dar tak licznych pośredników w niebie oraz polecając się ich wstawiennictwu. Dzień wspomnienia wiernych zmarłych (2 listopada) spędziliśmy w skupieniu (dzień skupienia), duchowej refleksji oraz na modlitwie w intencji tych zmarłych, którzy wciąż jeszcze oczekują na udział w pełnej chwale zbawionych. 15 listopada wraz z całym Zakonem wspominałyśmy naszych zmarłych braci i siostry Zakonu Karmelitańskiego, wszystkich członków i przyjaciół Karmelitańskiej Rodziny, którzy poprzedzili nas w drodze do domu Ojca. Niektórych z nich jeszcze żywo mamy w pamięci, gdyż tak niedawno wraz z nami kroczyli drogą powołania. Dziś duchowo łączymy się z nimi, prosząc o orędownictwo a zarazem wspierając ich naszą modlitwą.

Listopad to również miesiąc wspomnienia niezwykle istotnego dla naszej Ojczyzny wydarzenia, jakim było odzyskanie Niepodległości. Rokrocznie 11 listopada świętujemy w sposób szczególny tę rocznicę. Dla Warszawiaków, choć nie tylko, to szczególny dzień – ulicami miast przechodzą wielotysięczne Marsze Niepodległości, w których Polacy manifestują swój patriotyzm. Zawsze duchowo łączymy się z nimi w naszej modlitwie. W tym roku świętowałyśmy niejako podwójnie. Tego dnia bowiem Nasza Matka Przeorysza obchodziła „okrągłą” rocznicę swych urodzin. Choć sam dzień urodzin spędziła jako dzień skupienia, wspólnotowo świętowałyśmy je w wigilię tej rocznicy, jednocześnie polecając Bogu Naszą Matkę w modlitwie podczas Mszy Świętej i w naszych osobistych modlitwach.

Listopad to również miesiąc, w którym zazwyczaj kończy się rok liturgiczny. Adwent poprzedza uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata, obchodzona w ostatnią niedzielę roku liturgicznego. W tym roku przypadała ona na 24 listopada. Tego dnia, podczas porannej Mszy Świętej, dziękując Bogu za kończący się rok liturgiczny, prosiłyśmy o wzrost Królestwa Bożego w naszych rodzinach i w naszej Ojczyźnie i świecie. W tej intencji podjęłyśmy całodniową adorację Najświętszego Sakramentu, zakończoną wieczorem uroczystym błogosławieństwem.

Wraz z początkiem grudnia razem z całym Kościołem wkroczyłyśmy w nowy Rok Liturgiczny 2024/2025. Adwent w tym roku przeżyłyśmy wyjątkowo „intensywnie” ze względu na dość dużą ilość, jak na nasze monotonne, klauzurowe życie, nadzwyczajnych okoliczności. Już w pierwszym tygodniu Adwentu przeżywałyśmy nasze roczne, wspólnotowe rekolekcje. Rozpoczęłyśmy je wstępną konferencją

3 grudnia po południu, a zakończyliśmy wspólną rekreacją z Ojcem Rekolekcjonistą, 9 grudnia rano, po Mszy Świętej. Rekolekcje starałyśmy się, mimo pełnionych obowiązków, przeżywać w milczeniu i skupieniu. Było to dla nas szczególną łaską, że w czasie poprzedzającym obchód świąt Bożego Narodzenia miałyśmy okazję do większego wyciszenia, modlitewnej refleksji nad naszym życiem duchowym. O poprowadzenie rozważań rekolekcyjnych został w tym roku poproszony o. Piotr Bajger OCD z Drzewiny. Ojciec wygłaszał nam codziennie dwie konferencje, zaś tematem głównym rekolekcji, wokół którego koncentrowały się rozważania, była praca i jej wpływ na rozwój życia duchowego, zwłaszcza cnót teologalnych i tzw. cnót terezańskich. Wdzięczne Ojcu za podzielenie się z nami własnymi przemyśleniami i własnym doświadczeniem, ufamy, że przedłożone nam treści, przemyślane, przemodlone i zinterioryzowane, pozwolą nam lepiej przeżywać rzeczywistość pracy, która jest tak bardzo istotnym elementem naszej karmelitańskiej codzienności.

A po rekolekcyjnej zadumie, przyszedł również czas na wcielenie teorii w praktykę życia. W tym adwentowym czasie, obok zwyczajnych, codziennych prac i przedświątecznych przygotowań, nie zabrakło również i remontowych akcentów. Kontynuowałyśmy remont tzw. „starego nowicjatu” i łazienki na parterze oraz generalny remont głównej rozmównicy, tzw. Nazaretu. Niestety dość wolne tempo prac, które prowadzone są równolegle w trzech miejscach klasztoru, nie pozwoliło ukończyć remontu rozmównicy do świąt, co było małym utrudnieniem dla naszych gości. Niemniej ufamy, że po Nowym Roku uda się uwieńczyć te prace i oddać rozmównicę ponownie do użytku.

W tym roku zdecydowałyśmy się również na zorganizowanie w naszym klasztorze po raz kolejny Triduum poprzedzającego Uroczystość św. Jana od Krzyża, które miało miejsce w dniach 11-13 grudnia i które poprowadził o. Piotr Paweł Czapski OCD z Mokotowa. Podobnie jak w zeszłym roku, zorganizowałyśmy w tych dniach dodatkową Mszę św. o godz. 18.00. Dni Triduum przeżywałyśmy we Wspólnocie jako dni skupienia. O. Piotr podczas wieczornych Eucharystii w trakcie Triduum głosił nauki przybliżające zebrany element czynnego i biernego oczyszczenia poszczególnych władz człowieka w ujęciu św. Jana od Krzyża. W samą uroczystość św. Jana wieczorną Eucharystię celebrował natomiast o. Kamil Strójas OCD. Dla zebranych przygotowaliśmy na klasztornym holu poczęstunek - ucztę dla ciała – ale i dla ducha w postaci sentencji św. Naszego Ojca Jana. Cieszyłyśmy się, że w tym roku w uroczystości brała udział dość znaczna jak na nasze skromne warunki liczba osób, zwłaszcza ze Świeckiego Zakonu Karmelitańskiego. My zaś, ubogacone treściami przekazanymi nam podczas Triduum, zachęciłyśmy się, by na nowo odkrywać naukę św. Naszego Ojca Jana i na miarę naszych możliwości – starać się wcielać ją w życie.

Niestety, czas adwentowego oczekiwania nie obszedł się i bez smutnych wydarzeń. 11 grudnia rano, w wieku 93 lat odeszła do Pana Mama Naszej Matki Przeoryszy – Teodozja Kołakowska. Choć ciężko nie chorowała, w ostatnich miesiącach poważnie zaniemogła tak, że Rodzina spodziewała się rychłego jej odejścia. Ceremonie pogrzebowe miały miejsce w rodzinnej parafii Zmarłej w Mławie, akurat w uroczystość św. Jana od Krzyża, tj. 14 grudnia w godzinach przedpołudniowych. Udała się na nie Nasza Matka oraz w imieniu naszych Ojców Karmelitów – o. Jacek Olszewski z Mokotowa. Ponieważ w tych dniach przeżywałyśmy Triduum ku czci św. Jana od Krzyża i miałyśmy dodatkowe wieczorne Msze Święte, już samego 11 grudnia odprawiona została Eucharystia w intencji Zmarłej. Polecałyśmy Ją Bogu w modlitwie również w kolejnych dniach, jak też i w dzień pogrzebu. Wieczny odpoczynek racz jej dać, Panie...

Data 14 grudnia była również dniem ważnym dla całej naszej Archidiecezji Warszawskiej. W godzinach przedpołudniowych w Archikatedrze Warszawskiej odbył się ingres nowego Arcybiskupa Archidiecezji Warszawskiej – abpa Adriana Galbasa. Duchowo uczestniczyłyśmy w tym wydarzeniu poprzez modlitwę, a retransmisję z uroczystości obejrzałyśmy tego dnia podczas wieczornej rekreacji. Wdzięczne Bogu za prawie 18-letnią posługę naszego dotychczasowego arcybiskupa, kard. Kazimierza Nycza, nadal otaczamy go swoją modlitwą, a dla naszego nowego Ordynariusza prosimy Boga o potrzebne łaski, światło Ducha Świętego dla zgodnego z Bożym zamysłem pełnienia powierzonej mu przez Kościół posługi.

Tym przeżyciom duchowym i wewnętrznym okresu adwentu towarzyszyły przygotowania zewnętrzne, świąteczne porządki, przygotowywania ozdób chóru i całego klasztoru. Podjęłyśmy również, podobnie jak w zeszłych latach, zamówienie złożone przez Fundację Dzieło Nowego Tysiąclecia na wykonanie bożonarodzeniowych figurek – w tym roku gipsowych płaskorzeźb przedstawiających Świętą Rodzinę umieszczonych w drewnianych szopkach, a także inicjatywę przedstawioną nam przez Siostrę Franciszkanką Szpitalną przygotowania 100 figurek Dzieciątek Jezus do paczek dla powodzian z Bystrzycy Kłodzkiej.

W końcu nastał długo oczekiwany dzień Narodzenia Pańskiego. Sama celebracji świąt Bożego Narodzenia przebiegła tradycyjnie. Jak co roku, w Wigilię, o godz. 16.45 zabrzmiał w naszym chórze uroczysty śpiew Martyrologium wieszczącego narodziny naszego Zbawiciela, którym rozpoczęliśmy nasze obchody świąt Bożego Narodzenia. Po odśpiewanych Nieszporach i godzinnej modlitwie przy śpiewie kołędy udaliśmy się do refektarza na wieczerzę wigilijną, poprzedzoną życzeniami – odczytanymi – od Ojca Prowincjała i Siostry Przewodniczącej Federacji i złożonymi przez Naszą Matkę oraz wspólnotowym opłatkiem. Wigilijny wieczór spędziliśmy na wspólnotowym świętowaniu przy – dzięki naszym hojnym Dobroczyńcom - suto, choć zgodnie z tradycją - postnie zastawionym stole. Pasterkę, którą poprzedziła śpiewana Godzina Czytań, celebrował o. Andrzej Kupiński CSsR. Po niej udaliśmy się na krótkie spotkanie i życzenia do o. Andrzeja, po czym do refektarza, na dalsze, wspólnotowe świętowanie.

Radość Bożego Narodzenia Kościół przedłuża na całe osiem dni oktawy. Zgonie z treścią tegorocznych Bożonarodzeniowych życzeń Naszego Ojca Prowincjała – to czas przeżywania radości z faktu narodzenia Pana na trzech „poziomach” – wewnętrznym (duchowym – na osobistej modlitwie), a także wspólnotowym oraz zewnętrznym, eklezjalnym. Zatem to również dla nas czas dzielenia się tą radością, czas wspólnych spotkań, rozmów, świętowania, zarówno w gronie Wspólnoty jak i w gronie rodzin, przyjaciół, znajomych.

W niedzielę Świętej Rodziny, 29 grudnia tradycyjnie odbyło się po śniadaniu poszukiwanie Dzieciątka Jezus, które Nasza Matka skrzętnie ukryła w klasztorным refektarzu. Poszukiwania, choć intensywne, trwały w tym roku dość długo. Na szczęście Dzieciątko zostało odnalezione, co uczciłyśmy uroczystie odśpiewanym Te Deum.

Rok 2024 uwieńczyliśmy, jak na karmelitanki boscie przystało, modlitwą. Zgodnie z tym 31 grudnia zorganizowałyśmy wspólnotowy dzień skupienia, podczas popołudniowego nawiedzenia odśpiewaliśmy suplikacje, przepraszając Boga za grzechy i niedoskonałości w tym roku popełnione, a po Nieszporach odśpiewaliśmy dziękczynne Te Deum. Po zakończonych modlitwach liturgii godzin część z nas pozostała w chórze na adoracji do północy, chcąc w ten sposób w cichej modlitwie przy żłóbku Nowonarodzonego osobiście podziękować Mu za otrzymane łaski i poprosić o błogosławieństwo na nadchodzący rok, zawierzyć wszystkie osobiste intencje oraz sprawy tych, którzy polecali się naszym modlitwom.

„A Słowo stało się Ciałem i zamieszkało między nami”. Wokół nas tak często pada wiele słów, deklaracji, które zazwyczaj nie znajdują odzwierciedlenia w rzeczywistości. Słowo ludzkie coraz bardziej traci swoją wartość. Tymczasem „Jedno Słowo wypowiedział Ojciec Przedwieczny – jest nim Jego Syn. I Słowo to wypowiada w wiecznym milczeniu. W milczeniu też powinna słuchać Go dusza”. Zapatrzone w Słowo, które stało się Ciałem, w adoracyjnym milczeniu trwamy w duchu wdzięczności za dar Wcielenia Bożego Syna. W tym wyjątkowym czasie, jakim jest rozpoczynający się Rok Jubileuszowy, jesteśmy w sposób szczególnie zaproszone do tego dziękczynienia. Jednocześnie w małe rączki Dzieciątka Jezus składamy losy całego świata, naszej Ojczyzny, naszego Zakonu, wreszcie naszej Wspólnoty i każdej z nas. Niech Boskie Dziecię Jezus nauczy nas wsłuchiwania się w milczeniu w słowa Ojca i wypełniania ich w życiu. Niech prowadzi codziennie w pielgrzymce nadziei. Niech błogosławi każde dobre dzieło podejmowane na Jego większą chwałę. Niech Maryja, Święta Boża Rodzicielka, wyprasza każdemu i każdej z nas potrzebne łaski i uczy ufać, że to przemijanie, jeśli jest wypełnione miłością ....jednak ma sens.

PROWINCJA - OCDS

7. Spotkanie Prowincjalne świeckich karmelitów czyli... o wartości życia wspólnotowego

W piątek, 22 listopada, o godz. 19.30 spotkaliśmy się już po raz 7. na naszym wirtualnym spotkaniu prowincjalnym, tym razem poświęconym życiu wspólnotowemu, a dokładnie „Wartości życia wspólnotowego dla tożsamości świeckiego karmelity”. Było nas około stu, a prelekcję wygłosił o. Roman Hernoga OCD. Zanim jednak do niej doszło, na ekranie pojawił się o. Józef Tracz OCD, który ponownie (bo wcześniej był jego list) zachęcił świeckich karmelitów do inicjowania w swoich parafiach grup modlitwy karmelitańskiej. Spotkanie z wszystkimi zainteresowanymi tą formą „pracy” (czy też działania) ma się odbyć (na razie on-line) w piątek 13 grudnia o godz. 19.30.

I jako że nie da się przekazać wszystkich refleksji, które pojawiły się w czasie prelekcji (i są one zawsze subiektywne), skupię się na kilku wybranych... A do nich na pewno należy zasada, której przestrzegała św. Teresa od Jezusa, żeby ewentualnie zwolnić osobę z modlitwy myślnej, natomiast nie zwolnić - z byle powodu - z rekreacji, bo na niej nawiązują się tak istotne wg niej relacje i więzi.

I dalej... prelegent, mówiąc o wspólnocie i osobie świeckiego karmelity (a dokładnie o jego tożsamości), podkreślał, że między nimi istnieje sprzężenie zwrotne - tworzy się „rzeczywistość”, która jest dynamiczna, tj. wykluwa się i staje. Tożsamość nie można nabyć z książek, a nabywa się ją, będąc w relacji z osobami ze wspólnoty, doświadczając miłości i obdarowując nią. Miłość do bliźniego (i jej wzrost) wpływa z miłości do Boga, a doświadczenie miłości Boga przekłada się na coraz większą miłość do człowieka. I jeżeli nie ma tej ostatniej, należy – w pewnym sensie - wątpić o pierwszej.

Wspólnota jest małym gronem przyjaciół Boga – gronem, które łączy relacja. I to one obie (w równym stopniu: wspólnota i relacje), tak samo jak modlitwa, są atrakcyjne we współczesnym świecie, który dotkliwie przeżywa kryzys relacji i który tęskniąc za nimi, jednocześnie pomniejsza ich wagę, a nawet deprecjonuje. Poza tym nasze wspólnoty tworzą ludzie, którzy miłują Boga, doświadczają Jego Obecności i dzielą się Jego doświadczeniem, a to scala wspólnotę, która jest „dziełem” Ducha Świętego.

Umiejętność tworzenia relacji powinna być ważnym kryterium rozeznawania powołania, tj. powinno się bacznie obserwować każdego nowo przychodzącego, czy chce i umie tworzyć relacje z drugim, i na ile umie i chce się odsłonić przed drugim. Jeżeli nie buduje relacji i więzi z ludźmi, można mniemać, że będzie miał trudności w budowaniu ich z Bogiem...

* * *

Zanim jednak doszło do prelekcji Ojca, była wymiana maili i drobna korekta tematu przez o. Hernogę. My proponowaliśmy temat „Ważność życia wspólnotowego dla zachowania tożsamości świeckiego karmelity”, co o. Roman skorygował, zamieniając „ważność” na „wartość” i dopowiadając, że to mało istotna zmiana, ale że druga jest dużo istotniejsza: tj. pominięcie słowa „zachowanie” [tożsamości], gdyż – jak uzasadniał – „nasza” propozycja zakładała, że wszyscy już ją nabyli. Sugerował, że pominięcie tego słowa spowoduje, że treści związane z tematem znajdą odniesienie do szerszego grona odbiorców niż zakładała pierwotna wersja – obejmą także tych, którzy dopiero rozpoczęli formację...

I ta drobna – z pozoru – zmiana może być początkiem pytania samego siebie: CO dla mnie znaczy tożsamość karmelitańska? czym się charakteryzuje? czy chcę ją posiadać i czy zabiegam o nią? w jaki sposób to czynię i skąd czerpię inspiracje? A jeżeli nie nabywa się jej z książek, a jedynie mając kontakt z karmelitami, także świeckimi, to czy zabiegam o ten kontakt? I jaka jest jego jakość? I w tym kontekście rodzi się bardzo istotne pytanie: czy da się być świeckim karmelitą BEZ TOŻSAMOŚCI? Myślę, że NIE DA SIĘ... a mimo to: może nim/nią jestem/jesteśmy?

I już ostatnia kwestia – i jak poprzednie, niebagatelna – w Toruniu (na spotkaniu formatorów i socjuszy) wydawało się, że najtrudniejsze w formacji jest przygotowanie „człowieka”/osoby do modlitwy myślnej (jego własnej, jedynej i niepowtarzalnej, wypływającej z głębi jego wnętrza, z tęsknoty za Spotkaniem z Tym, o którym wiemy, że nas miłuje), a w czasie prelekcji do głosu dochodziła myśl, że być może równie trudne (jeżeli nie trudniejsze!?) jest przygotowanie osoby do życia we wspólnocie i – co jest pewnie wierzchołkiem góry lodowej – przygotowanie jej do podejmowania wyzwań, przyjmowania funkcji, także przewodniczącego, formatora/socjusza... radnego, sekretarza czy lidera diakonii.

Gabriela Żylińska OCDS

Sopot: świętując jubileusze

Jubileuszowa uroczystość jest zawsze okazją do radosnego dziękczynienia za otrzymane łaski Boże, a radosna jest ona tym bardziej, gdy jubilatów jest wielu. W niedzielne popołudnie w Sopocie pod patronatem św. Teresy z Avili i św. Teresy z Lisieux rocznice złożenia przyrzeczeń w Świeckim Karmelu świętowało aż 11 osób:

- Urszula Belczacka, Anna Gończ, Maria Milkowska, Teresa Kwiatkowska-Król, Urszula Motyl-Śliwa, Wanda Szymańska-Grzywacz - 20. rocznica złożenia przyrzeczeń definitywnych,

- Elżbieta Banaszak, Grażyna Leszczyńska, Małgorzata Wyszyńska - 20. rocznica złożenia pierwszych przyrzeczeń,
- Gabriela Żylińska - 15. rocznica złożenia pierwszych przyrzeczeń,
- Zenon Michalski, który świętował 35. rocznicę złożenia pierwszych przyrzeczeń.

Jubileusz w naturalny sposób zachęca do tego, by powrócić źródeł, do początków własnego powołania, które prowadzą do wyjątkowej wdzięczności za ogrom Bożych darów. Jubileusz w Karmelu pozwala w szczególnie sposób na nowo spojrzeć na duchową drogę w perspektywie życia charyzmatem terezańskim.

W kazaniu o. Asystent Wspólnoty podkreślił, że przyrzeczenia stanowią ogromną pomoc w budowaniu relacji z Bogiem. Nawiązał też do myśli św. Jana od Krzyża, przypominając, że karmelita winien wyzbywać się wszystkiego dla Boga, czemu służy przejście przez noc ciemną. Przestrzegł ponadto przed duchowym łakomstwem, które polega na szukaniu siebie w Bogu, wyjaśniając, że właściwa droga polega na szukaniu Boga w sobie. Tymi słowami poprowadził całą Wspólnotę, a Jubilatów w uprzywilejowany sposób, do refleksji nad własną postawą wewnętrzną wobec nauki N. O. św. Jana, która jest ponadczasowa.

Na zakończenie Mszy św. celebrans udzielił Jubilatom uroczystego błogosławieństwa a Przewodnicząca Wspólnoty, Elżbieta Gojtowska, złożyła im życzenia (wraz z drobnymi upominkami), polecając ich opiece Maryi i prosząc dla nich o łaskę żywej wiary i wytrwałej modlitwy na karmelitańskiej drodze uświęcenia.

Jubileuszowe świętowanie zostało tradycyjnie dopełnione słodkim akcentem przy wspólnym stole.

Krystyna Westfal OCDS

Warszawa-Raławicka: „W tym świętym czasie oczekiwania”

Adwent. Czas oczekiwania na Pana, czas nawrócenia, czas prostowania ścieżek. Czy jest lepszy moment na wstąpienie do Wspólnoty Świeckiego Zakonu albo na złożenie przyrzeczeń? Dlatego właśnie pierwsza sobota grudnia była we Wspólnocie Świeckiego Zakonu Warszawa-Raławicka dniem szczególnie uroczystym.

Podczas Mszy świętej swoje pierwsze przyrzeczenia złożyły:

- **Agnieszka od Jezusa Dobrego Pasterza – Agnieszka Wesołowska,**
- **Elżbieta od Najświętszego Serca Jezusa – Elżbieta Iwaniuk.**

Podczas obrzędu przyrzeczeń, jak zawsze, padły te tak ważne i znamienne słowa: „prosimy, aby [Bóg

Ojciec] przyjął je jako ofiarę razem z Chrystusem, który się ofiaruje jako żywa Hostia za życie całego świata”, przypominające nam, czym tak naprawdę się stajemy, odpowiadając na powołanie do Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych. Na zakończenie Mszy wybrzmiała piękna pieśń „Powołanie”.

Po zakończeniu Eucharystii miał miejsce drugi obrzęd – przyjęcia do Wspólnoty **Sylwii od Najświętszego Oblicza – Sylwii Korzeniowskiej**. Bardzo przejęta kandydatka otrzymała z rąk ojca Jacka, naszego Asystenta, szkaplerz, księgę naszego prawa oraz Pismo Święte.

Na koniec wszyscy ustawiliśmy się do wspólnego zdjęcia, po czym udaliśmy się do salki na agapę. Po chwilach radosnego świętowania, pełnego gwaru i życzeń, wysłuchaliśmy drugiej części konferencji o św. Rafale Kalinowskim, patronie naszej Wspólnoty, omówiliśmy plan działania na kolejny rok i wreszcie rozeszliśmy się, umocnieni wzajemną obecnością, niecierpliwie oczekując kolejnego spotkania.

Urszula Piechota OCDS

Bydgoszcz: Dwa Jubileusze

7 grudnia nasza Wspólnota zebrała się dniu szczególnym, w dniu jubileuszu 25-lecia istnienia Bydgoskiej Wspólnoty OCDS a także jubileuszu 25-lecia przyrzeczeń Andrzeja Krupy w Świeckim Karmelu.

Pełni wdzięczności dla Boga i ludzi radowaliśmy się Bożym darem. Uroczysty wystrój sali w której się spotykamy podkreślał naszą radość i dumę. Zaszczycili nas swoją obecnością ojciec delegat Kamil Strójwąg OCD, nasz ojciec asystent Zbigniew Stachowicz OCD oraz przewodnicząca Rady Prowincjalnej Świeckiego Karmelu Gabriela Żylińska OCDS. Na spotkaniu pojawiła się też Marzena Szaladzińska OCDS która przenosi się do nas ze Wspólnoty Poznańskiej. Na przywitanie obdarowała nas prezentami i słodkościami. Mieliśmy okazję się zapoznać i cieszyć się ze szczególnego prezentu jaki otrzymaliśmy od Boga na jubileusz nową Siostrą.

Nasze myśli przepełnione nie tylko wdzięcznością dla Boga ale też i dla ludzi, biegły do tych których wśród nas zabrakło do ojca Marka Kłaputa OCD, do ojca Rafała Śląskiego OCD, asystentów naszej Wspólnoty, do Ludwika Borowiaka OCDS, do Krystyny Rucińskiej OCDS, naszych członków, którzy odeszli już do domu Ojca. Z wdzięcznością wspominaliśmy też tych żyjących ojców Asystentów: o. Tomasza Litwiejkę OCD, ojca Romana Nowaka OCD, ojca Krzysztofa Janka OCD, obecnego ojca asystenta Zbigniewa Stachowicza OCD, o. wizytatora Mirosława Tredera OCD, oo. Delegatów: Tomasza Litwiejkę OCD, Stanisława Plewę OCD, Roberta Marciniaka OCD, obecnego Kamila Strójwąg OCD, oo. Prowincjałów, którzy przyczynili się do powstania i wzrostu naszej Wspólnoty. Nasza wdzięczność też objęła ks. Biskupa Ordynariusza Diecezji Bydgoskiej Krzysztofa Włodarczyka, ks. Biskupa seniora Jana Tyrawę,

ks. Infułata Stanisława Kotowskiego proboszcza parafii katedralnej przy której spotyka się nasza Wspólnota. W ich intencji była też sprawowana Msza święta. Mszę świętą koncelebrowali ks. Infułat Stanisław Kotowski, o. Kamil Strójwąg i o. Zbigniew Stachowicz.

Po zakończonej Mszy świętej było pamiątkowe zdjęcie i wizyta w muzeum diecezjalnym. A w nim pamiątki po karmelitach z dawnych wieków. Po zwiedzaniu udaliśmy się do sali bankietowej gdzie zostaliśmy obdarowani przez Przewodniczącą Prowincjalną "Małym Katechizmem Życia Modlitwy". Życzenia dla najdłużej z nas będącego w Karmelu jubilata, Andrzeja Krupy stanowiły wyraz naszej radości i wdzięczności. Spotkanie zakończył uroczysty obiad.

Krystyna Balcer OCDS

Wspólnota OCDS w Toruniu

W dniu 8 grudnia 2024r. jak rok wcześniej, część członków Toruńskiej Wspólnoty Świeckiego Zakonu Karmelitów Bosych, razem z naszym Ojcem Asystentem Romanem Hernogą, zgromadziła się w Kościele Parafialnym pw. św. Prokopa w Kłóbce – małej wiosce w powiecie włocławskim, wokół Anny Sadurskiej.

Piękna Uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Marii Panny stała się też osobistym świętem Ani, która w tym dniu złożyła prywatne śluby pustelnicze „na zawsze”, na ręce Proboszcza Parafii ks. Leszka Buczkowskiego.

Ania Sadurska przez 23 lata była zwyczajnym członkiem OCDS w Toruniu i tu odkryła swoje powołanie do życia pustelniczego. Po zwolnieniu przez Ojca Delegata z przyrzeczeń i ślubów, rok temu złożyła pierwsze śluby pustelnicze.

Miniony rok utwierdził ją w tej szczególnej łasce powołania, które jest zaproszeniem, by na wzór Maryi Niepokalanej, oddać siebie, swoje życie Umiłowanemu nade wszystko Bogu. A zarazem jest wezwaniem, by miłować coraz bardziej, coraz czystszy, niepodzielonym sercem, służyć modlitwą i ofiarą Ludowi Bożemu, a przede wszystkim Kościołowi diecezji włocławskiej.

I chociaż nie doświadczamy już bezpośrednio dobroci serca, miłości, życzliwości Ani podczas naszych wspólnotowych spotkań, jednak Ania nadal należy do naszej wspólnoty – została przyjęta jako Członek Honorowy OCDS w Toruniu.

Kochana Aniu, jak w ubiegłym roku, tak i teraz dziękujemy Umiłowanemu Bogu za dar Twojego życia i powołania. Tobie – za miłość, odwagę i wielkoduszność w przyjęciu łaski powołania. Jesteś dla nas przykładem, iż na miłość, jaką Dobry Bóg nas umiłował, można odpowiedzieć jedynie całkowitym oddaniem siebie z miłości do Tego, Który za nas oddał Swoje Życie.

Niech Maryja Niepokalana nieustannie czuwa nad Tobą i wyprasza u Syna Swojego potrzebne łaski. Szczęść Boże!

Justyna Ziemer OCDS Toruń

W SKRÓCIE

JUBILEUSZE W 2025 ROKU

SIOSTRY

70-LECIE PROFESJI ZAKONNEJ

S. Bernadeta od Niepokalanego Poczęcia NMP OCD (*Józefa Burczyńska*)

Warszawa, 13 lipca 1955-2025

65-LECIE PROFESJI ZAKONNEJ

S. Teresa od Jezusa OCD (*Teresa Stanisława Siemińska*)

Nowe Osiny, 31 maja 1960-2025

60-LECIE PROFESJI ZAKONNEJ

S. Maria Emanuela od Eucharystii OCD (*Józefa Demska*)

Gniezno, 8 grudnia 1965-2025

25-LECIE PROFESJI ZAKONNEJ

S. Maria Teresa od Miłości Miłosiernej OCD (*Teresa Zdanowska*)

Szczecin, 18 marca 2000-2025

S. Maria Natalia od Eucharystii OCD (*Iwona Zajda*)

Tromsø, 7 maja 2000-2025

S. Maria Bernadeta od Zranionego Serca Pana Jezusa OCD (*Iwona Rezmerowska*)

Spręcowo, 3 czerwca 2000-2025

S. Maria Joanna od Baranka Paschalnego OCD (*Joanna Kucharska*)

Borne Sulinowo, 1 lipca 2000-2025

S. Maria Róża od Serca Jezusa OCD (*Katarzyna Załęska*)

Sucha Huta, 6 sierpnia 2000-2025

S. Teresa Urszula od Zawierzenia Maryi OCD (*Joanna Orechwo*)

Borne Sulinowo, 26 sierpnia 2000-2025

S. Maria Weronika od Najświętszego Oblicza OCD (*Martyna Pajor*)

Kalisz, 12 września 2000-2025

S. Maria Katarzyna od Najświętszej Eucharystii OCD (*Katarzyna Kotońska*)

Nowe Osiny, 8 grudnia 2000-2025

BRACIA

25-LECIE PROFESJI ZAKONNEJ

O. Yury od Matki Bożej Anielskiej OCD (*Yury Nakhodko*)

Mińsk, 14 września 2000-2025

Br. Grzegorz od Miłosierdzia Bożego OCD (*Grzegorz Lokszejn*)

Poznań, 29 października 2000-2025

50-LECIE KAPŁAŃSTWA

O. Szymon z Lipnicy od Matki Bożej OCD (*Szymon Plewa*)

Łódź, 6 czerwca 1975-2025

25-LECIE KAPŁAŃSTWA

O. Roman Jan od Krzyża OCD (*Roman J. Hernoga*)

Zwola, 3 czerwca 2000-2025

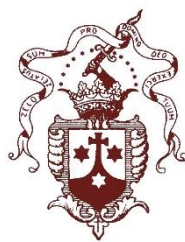
O. Robert Jan od Ducha Świętego OCD (*Robert M. Marciniak*)

Korona, 3 czerwca 2000-2025

Redakcja przypomina:

- nadsyłanie materiałów z informacjami i wiadomościami do kolejnego numeru „Karmel-Info” odbywa się **do 01 lutego** 2025 roku.
- Materiały do „Karmel-Info” oraz wszelkie uwagi i sugestie należy przysyłać na adres mailowy: karmelinfowa@gmail.com
- Redakcja zastrzega sobie prawo ingerencji w nadesłane teksty, jeśli zajdzie taka konieczność.

Redakcja:

o. Grzegorz Andrzej Malec, OCD

ul. Solec 61
00-424 Warszawa
kom.: 601 422 212; 505 757 166
mail: karmelinfowa@gmail.com;
gregimalec@gmail.com

do użytku wewnętrznego Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych